

Tôi Là Nhược Công Vậ Thì Sao ?!

Contents

Tôi Là Nhược Công Vậ Thì Sao ?!	1
1. Chương 1: Tôi	1
2. Chương 2: Bị Tiếp Cận	3
3. Chương 3: 419 Đêm Đó	4
4. Chương 4: Cúc Hoa Đại Chiến Dưa Chuột	6
5. Chương 5: Trò Chơi Kết Thúc	8
6. Chương 6: Tôi Không Nên Chơi Đùa 429	10
7. Chương 7: Ở Chung Không Thoải Mái	12
8. Chương 8: Buổi Sáng Của Hai Người	17
9. Chương 9: Một Vụ Mâu Thuẫn Nhỏ	19
10. Chương 10: Trần Đường Anh Thật Đáng Sợ	21
11. Chương 11: Người Giật Dây Sau Hậu Trường Xuất Hiện	23
12. Chương 12: Công Khai Âm Mưu	25
13. Chương 13: Em Gái Tôi Là Trùm Lừa Đảo	27
14. Chương 14: Đêm Điên Cuồng	29
15. Chương 15: Tư Tưởng Đam Mỹ Nguy Hiểm Nhất Thế Giới	32
16. Chương 16: Phòng Tắm Tiên Tình	34
17. Chương 17: Nữ Tử Tiểu Nhân A	37
18. Chương 18: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Chúng Tôi	40
19. Chương 19: Chương Cuối	42

Tôi Là Nhược Công Vậ Thì Sao ?!

Giới thiệu

Beta-readers: Chunees và Thủy Linh LongThể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, nhất công nhất thụ, nhược công cường thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-nhuoc-cong-vay-thi-sao>

1. Chương 1: Tôi

Quán bar Angels Valley nổi tiếng là nơi tìm vui ăn chơi 419 (*) của giới trẻ. Buổi tối nơi này rất náo nhiệt, trai gái hỗn tạp lắc lư theo nhạc. Trai, gái, 3P, NP... Ở chốn này, chỉ cần muốn chơi, câu giới tính nào cũng được.

(419 = for one night = tình 1 đêm)

Tôi không phải là khách quen của nơi này, rảnh rỗi thì đến đây câu hoặc bị câu.

Ngoại hình tôi không tồi, cha mẹ cho ngũ quan đoan chính, dáng người chuẩn. Mặc dù chỉ cao 175cm, nhưng chỉ cần tôi lộ ra khuôn mặt điển trai và bờ vai rộng này cũng tạm xem là thẳng anh tuấn. Cho dù tôi thích ngồi ở góc quán nhưng không thiếu trai thanh gái tú đến bắt chuyện với tôi.

Tôi là người lưỡng tính, dù ăn được cả nam lẫn nữ nhưng nhìn chung là tôi thích phụ nữ hơn, nếu như muốn tìm đàn ông tôi sẽ chọn những cậu trai dịu dàng nữ tính. Các cậu trai này mặc dù sinh lý là nam nhưng tình cảm có chút ủy mị giống phụ nữ, làm cho tôi có cảm giác đang ôm phụ nữ.

Nhưng nói thật thì tôi thích đàn ông manly. Bởi vì... tôi hơi vắn nhược, nhưng tôi không tự tin mình có thể đè các chàng trai cơ bắp này — bị đè còn có khả năng. Nhưng nếu như bản thân chỉ thích đi đè người khác, vậy thì phiền phức à nha... Dựa theo thuyết pháp của hủ nữ, người như tôi được gọi là nhược công.

M* nó chứ, nếu như có thể chọn có ai muốn làm nhược công đầu cơ chứ, ngoại hình và tính cách vắn nhược này của tôi đều nhận di truyền từ mẹ. Cộng thêm công việc tôi chỉ quanh quẩn trong nhà, nên sức lực không có bao nhiêu, sức tay chắc cũng chỉ đủ trối một con gà. Mặc dù hiệu suất tạm ổn nhưng sức mạnh thì không hơn phụ nữ là mấy.

Hai mắt tôi đảo qua người đàn ông cường tráng kia vài lần, bờ vai vạm vỡ đó thật gợi cảm, nhưng loại đàn ông như vậy không đến lượt người như tôi mời chào. Quên đi, tạm thời bỏ đi! Quay qua nhìn xung quanh một lượt, có một cậu trai dáng người nhỏ nhắn, trên mặt trang điểm nhạt, đi vòng quanh với chiếc áo trong suốt bó sát và chiếc quần bò dài nhỏ, điệu đà bước tới bước lui, làm động tác *lan hoa chỉ*(*) liếc mắt đưa tình về phía tôi. Thiếu niên này ngày trước tôi từng có đêm vui vẻ với cậu ta, bây giờ nhớ lại toàn thân nổi da gà.

(*) Lan Hoa Chỉ: ngón cái chụm với ngón giữa, ba ngón còn lại cong lên.

ĐKM, thích đàn ông cũng đâu phải biến mình thành đàn bà chứ hả. Khó trách có người nói đồng tính luyện ái đều đồng bóng cả, tôi khinh, tôi ghét nhất loại người phân biệt đồng tính luyện ái ra nam và nữ.

Tôi luôn quan niệm đồng tính nam là hai người đàn ông, đồng tính nữ là hai người phụ nữ. Nhưng hiện tại tôi thấy rất nhiều thụ ẻo lả và les đẹp trai, vì vậy nhìn một cặp gay les giống như một cặp nam nữ bình thường vậy.

Trong bụng mắng thầm, lấy điều thuốc ra châm. Quán bar chết tiệt này đầy người hút thuốc, ngồi chỗ nào cũng ngửi thấy mùi khói thuốc, nếu như không muốn ngửi thấy mùi khói thuốc này chỉ có một cách là tự hút một điều. Tôi không nghiện thuốc lá nặng lắm, bình thường một tuần mới dùng hết một gói, nhưng mỗi lần đến nơi này đều hút hết nửa gói. Đáng hận, hút thuốc nhiều răng dễ vàng, đến lúc đó mất công đi tẩy trắng.

Tôi quan sát vài vòng nữa, không tìm thấy đối tượng thích hợp, quên đi, hút hết điều này thì về, sau ngày nghỉ đến mai lại bận rộn rồi, phải dưỡng sức.

2. Chương 2: Bị Tiếp Cận

“Xin chào, tôi có thể ngồi đây không?”

Câu chào hỏi tiêu chuẩn kéo tôi từ mớ bong bóng mộng lung về thực tại, chuyện bị người câu như vậy không lạ. Chỉ là, âm thanh người kia không giống phụ nữ hay nam thanh niên, mà là giọng của người đàn ông trưởng thành, không giống bình thường nha.

Khuôn mặt người đó không xuất sắc lắm, nhưng vóc người rất tuyệt đứng trước tôi, nhìn quần áo thì hẳn chính là người đàn ông cường tráng hồi nãy tôi để ý.

“Mời ngồi.” Tôi thuận miệng trả lời, hẳn thật sự ngồi xuống. Tôi muốn táng cho mình một phát, loại người như hẳn tôi không có khả năng đề, bảo hẳn ngồi chẳng khác nào tự nhận hậu quả khó giữ gìn trinh tiết cúc hoa.

Hắn ngồi cạnh, nở nụ cười với tôi. Mặc dù đèn trong bar lơ mờ nhưng nụ cười của hẳn tràn đầy mùi vị đàn ông.

Kỳ thật hẳn chính là hình mẫu lý tưởng tôi thích, nhưng đáng tiếc tôi không phải tiểu thụ, cũng không muốn người ấy chịu thiệt làm thụ, cho nên người như thế cách xa một chút là tốt nhất. Tôi ngắm cặp đùi thon dài rắn chắc của hẳn, tưởng tượng đến cặp đùi ấy đặt lên vai mình, nhất định... sướng đến chết nha.

Chúng tôi hờ hững đối đáp mấy câu, hẳn hỏi tôi: “Anh có bạn không?”

Tôi nhìn hẳn, nói: “ Tôi thích phụ nữ.”

Hắn nói: “Xạo, lần trước tôi thấy anh cùng đàn ông đi ra, vậy anh là song?”

Tôi là song thì sao, dù sao tôi cũng không muốn làm tiểu thụ. Nhớ lại quyển tiểu thuyết em gái tôi cho tôi mượn, trong đó tiểu thụ bị SM chết đi sống lại, tôi không khỏi rùng mình, thân thể yếu đuối này của tôi mà còn làm thụ chắc không làm quá vài ngày sẽ chết tươi.

Tôi nói với hẳn: “Anh không phải loại tôi thích.” Sau đó chỉ vào cậu trai thụ ảo lả tôi vừa khinh bỉ, nói: “Thấy không, tôi chỉ thích loại đó.”

Hắn nhìn chằm chằm cậu Lan Hoa Chỉ kia một hồi, nói: “Loại đó vốn là phụ nữ.”

Tôi đứng dậy, nói: “Đúng vậy, tôi mới nói tôi thích phụ nữ.” Không có cách nào khác, chỉ có loại thụ ảo lả này mới không phản công, nếu như gặp phải người manly một xiu, nhỡ hẳn muốn phản công thì hoa cúc

của tôi đi đời nhà ma mất.

Ra khỏi quán bar, tôi thở dài một hơi. Người kia quả là người đàn ông tuyệt vời nhưng tôi không thể chạm vào.

Tôi vứt tàn thuốc vào gạt tàn phía trên thùng rác, đi vào xe. Chiếc ô tô second-hand xài cũng tốt, giá chỉ năm chục ngàn nhưng phí bảo hành hằng năm lên đến một hai chục ngàn. Trời ạ, vật giá leo thang, sắp không có tiền ăn cơm luôn rồi.

Nhớ lại thời tôi còn ngây thơ, tôi có một cô bạn gái, cũng đã nghĩ đến việc kết hôn nhưng không nhà không xe, cuối cùng cô ta chạy theo một gã xấu trai có nhà có xe. Bây giờ nghĩ lại, bị đất y hệt như phim truyền hình.

Sau đó, tôi tuột dốc từ từ, bắt đầu ăn cả hai phái.

Nhưng dựa theo thuyết pháp của em gái, tôi luôn giữ vững ba nguyên tắc, đó là: Một, không chủ động; Hai, không từ chối; Ba, không chịu trách nhiệm. Có ba lời răn cùng cái mã ngoài, mấy năm qua trôi qua cũng xem là ổn. Cho nên tôi không bao giờ vì một cây mà bỏ hết một rừng cây.

Đi tới cạnh xe, tôi đang định cúi xuống mở cửa xe thì nhìn qua hình ảnh phản chiếu từ cửa xe, tôi biết có người đang đứng sau lưng mình. Khi tôi còn chưa kịp quay lại thì cổ đau nhói, mắt tối sầm.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi còn nghĩ đến rất nhiều truyện đã từng đề cập đến tình huống này, ví như xuyên không, trọng sinh, kỳ ngộ, bất cớ tống tiền đều có việc mắt tối sầm này.

ĐKM, tuyệt đối đừng cho tôi xuyên không nha, tôi vừa đặt cọc tiền nhà 5 năm đó nha, nếu chết như vậy tôi sẽ mất trắng đó.

3. Chương 3: 419 Đêm Đó

Tôi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, nhìn nội thất trong phòng, tôi đoán đây chính là khách sạn 'không sao' kế quán bar (lúc trước tôi từng thuê phòng ở đây).

Nửa người trên của tôi nằm trên giường, nhưng hai chân thông xuống đất, giống như tôi ngồi trên giường trước sau đó mới ngã người về phía sau. Phòng tắm bên cạnh truyền đến tiếng nước, xem ra người kia đang tắm rửa.

Xem ra tôi không có xuyên không, không trọng sinh cũng không kỳ ngộ, chính là bị người ta bắt cóc. Tôi không có nhiều tiền đâu, còn khoản nợ ba năm tiền mua nhà, xe thì hàng second-hand, xem ra hần mang tôi đến đây không phải để cướp tiền, vậy là muốn cướp sắc rồi.

Tôi không bị trói, nên có thể ngồi dậy. Thân thể cũng không bị gì, quần áo chỉnh tề, chỉ là cổ có chút đau đốn, hơn nữa miệng có vị kì lạ, hình như vừa bị cho ăn thứ gì đó.

Trong lúc mải mê suy nghĩ, cửa phòng tắm mở ra, người đó bước ra. Dù sao tôi chạy cũng không thoát, để xem kẻ muốn cướp sắc tôi là ai đây.

Người đàn ông kia dùng khăn lông lau tóc, thân dưới không dùng khăn tắm che đậy, cứ như vậy đi ra. Tóc ngắn, mày rậm mắt to, cơ thể rắn chắc. Mặc dù khuôn mặt không phải đẹp trai xuất chúng nhưng đáng người này quả là không thể đẹp hơn. Uhm... hàng phía dưới cũng không tệ nha.

Tôi còn tưởng là ai, thì ra chính là người hồi nãy chủ động câu tôi. Câu không được nên bắt cóc? Xem ra chỉ là một thằng công cạn bã. Bao nhiêu truyện đã viết về thụ bình thường bị công cạn bã nhắm trúng, sau đó cọt thụ trên giường không ngừng làm rồi làm rồi làm, kết thúc hạnh phúc viên mãn.

Không biết tại sao, hình mẫu trong truyện đam mỹ em gái tôi kể lại xuất hiện trong đầu tôi lúc này, làm tôi chỉ muốn tông cửa chạy trốn.

Nếu sớm biết tôi sẽ bị người đàn ông này bạo súc thì ngay từ đầu tôi sẽ không vướng vào loại trò chơi này, trái lại tôi sẽ giống như mèo nhỏ ngoan ngoãn ngồi xó bếp, không chạy chơi lung tung. Tốt nhất cả đời không ra khỏi cửa, vẽ mười ngàn bức tranh sau đó chết già ở nhà luôn.

Quên đi, nếu như vậy tôi thà chọn đi chơi lung tung như này.

Tôi tự biết sức khỏe mình không tốt, mà xem ra đối phương khỏe hơn tôi mấy chục lần, phản kháng bất khả thi rồi. Bị hiếp thì cho hiếp vậy, dù sao tục ngữ có câu, cuộc đời cường hiếp tôi, nếu như không phản kháng được thì hãy hưởng thụ đi.

Hắn bước đến chỗ tôi, tôi không nhúc nhích trơ mắt nhìn hắn từng bước đến trước mặt tôi, sau đó đẩy tôi ra, cúi lên người tôi.

“Anh tỉnh rồi, xin lỗi, hành động vừa rồi có hơi thô bạo, nhưng đảm bảo không để lại thương tích gì đâu.” Hắn ngồi trên người tôi, từ trên cao nhìn xuống cười với tôi. Mặc dù khuôn mặt khá bình thường nhưng nụ cười rất nam tính, bên trái có một lúm đồng tiền.

Được rồi, có lẽ tôi bị lúm đồng tiền này khống chế, vừa nhìn thấy lúm đồng tiền của hắn tôi cũng nhận mệnh luôn.

“Anh muốn làm gì thì làm nhanh lên đi.” Dù sao sớm muộn gì cũng chết, để hắn làm nhanh cho xong kiếp này đi.

“Ồ, tốt thôi.” Hắn nói xong liền trườn xuống người tôi, cởi quần áo của tôi. Động tác cũng không thành thực lắm, đừng nói hắn là tân binh nha? Nếu như may mắn gặp phải cao thủ lão làng thì ít nhất đỡ đau

đón một chút, nhưng nếu là tân binh... Xem ra tôi sẽ chết rất thê thảm!

Nếu như vừa rồi tôi rất đau khổ vì sắp bị người đè, thì bây giờ tôi đau khổ hơn gấp bội vì bị tân binh đè.

Hắn vứt quần áo của tôi sang một bên, bắt đầu mút tôi, kỹ thuật thì... Đau quá nha~ Anh có thể dùng lưỡi được không hả, sao dùng răng cắn thế? Con mẹ nó tôi bảo anh mút giúp tôi hồi nào chứ, lột đồ xong vào đâm phâm phập cho xong chuyện đi, còn cắn cắn cái gì, dù sao tôi cũng có dùng nơi đó đâu.

Sau năm phút hắn “dùng sức”, thằng em của tôi vật vờ từ nỗi sợ vùng dậy. Hắn lấy từ trong quần áo ra một cái chai, nhìn đáng chắc là *KY(dầu bôi trơn)*, tôi sâu sắc cảm thấy trận “thụ” gian nan sắp bắt đầu rồi đây, nên dứt khoát nhắm mắt lại, làm ngơ.

Một ít chất lỏng mát lạnh đổ lên thằng em của tôi, sau đó hắn cười lên.

“A ~~~~~” thằng em nhà tôi rơi vào một nơi vô cùng ấm áp, làm tôi không nhận được kêu lên, không phải sung sướng mà là đau đớn.

Tôi mở mắt ra, phát hiện hắn cười trên người tôi, cúc hoa của hắn nuốt hết một nửa thằng em tôi.

Tôi quả nhiên bị hắn mạnh mẽ cưỡng hiếp, chỉ là hắn dùng cúc hoa để hiếp tôi.

4. Chương 4: Cúc Hoa Đại Chiến Dưa Chuột

“A a a ~~~~ đau quá a!!!” Tôi đau tới rớt nước mắt, không nhận được rú lên.

Mặt hắn cũng hơi đau đớn vặn vẹo, nhưng khi thấy biểu cảm của tôi thì hắn bắt đầu tức điên: “Anh kêu cái rắm á, anh tưởng tôi không đau sao? Cúc hoa của tôi cũng là lần đầu tiên sử dụng đây. Tôi còn chưa kêu anh đã kêu rồi, rõ ràng là anh thương tôi không phải sao?”

Nè nè, tôi van anh, tuy là anh dùng cúc hoa cưỡng dưa chuột của tôi, nhưng dù sao anh cũng phải khai phá đôi chút rồi mới làm tiếp chứ, tôi nghĩ chỗ đó của tôi sắp bị kẹp đứt rồi. Trời ạ, tân binh đúng là tân binh mà, chả biết gì hết mà còn học người ta chơi cưỡng bức.

“Anh đứng lên trước được không, cứ vậy là không được rồi, không khai phá trước thì hai người đều đau lắm đó.” Tôi cố chịu đau đề xuất kiến nghị.

“Khai phá cái gì? Tôi coi trong GV (*Gay video*) rõ ràng đều là như vậy, vì sao lại đau thế nhỉ?” Hắn khó hiểu hỏi tôi.

Trời ơi, đất hời, mẹ tôi à. Vì sao lại để tôi gặp phải một thiên tài như vậy, đàn ông đàn ông có mỗi một đóa cúc non, nhưng lại cố tình muốn học đám tiểu thụ bị trực tiếp thượng tứ thành thượng được (1). Chẳng lẽ anh không biết, một đóa cúc non là không thể như vậy à.

“Trước tiên anh hít sâu một hồi, thả lỏng một chút, để tôi đi ra trước có được không?”

“Còn chưa làm xong, anh đi ra làm cái gì? Không được!”

“Vậy dù sao chúng ta cũng không thể bị kẹt ở đây chứ? Chúng ta đối động tác được không? Dù thế nào cũng tốt hơn nửa vời như vậy à.”

Hai người một trên một dưới loay hoay cả buổi, cuối cùng, rốt cuộc hẳn cũng chịu xuống.

Tôi xoa thẳng nhỏ chịu đủ tàn phá của mình, bụng nghĩ kế tiếp nên làm gì đây. Chạy là không thể được rồi, chỉ có thể làm. Dù sao tên kia hình như ưa làm thụ, vậy ăn hẳn luôn cho rồi. Chỉ cần cúc hoa của tôi được bảo vệ, chuyện khác đều dễ xử.

Dời mắt về phía kia của hẳn thì thấy phía sau hẳn đang chảy máu. Mà hẳn lại không thêm để ý, hai mắt cứ nhìn chăm chăm tôi, như là sợ tôi chạy mất.

Tôi vươn tay kéo hẳn qua ấn lên giường, bảo hẳn mở chân để kiểm tra giúp hẳn. Hẳn đỏ mặt, sau đó hơi chần chờ rồi mở chân ra. Tôi tới gần nhìn một cái, đóa cúc tơ của hẳn bị rách một tí.

Mông hẳn vô cùng rắn chắc lại mượt mà, sờ qua đã biết nhất định là quanh năm rèn luyện. Đóa cúc tơ có màu hơi đậm, nhưng điểm khác biệt so với thụ ảo là làm cùng nhiều người chính là nó rất chặt.

Tôi dùng khăn ướt nhẹ nhàng giúp hẳn lau máu, lau xong vỗ vỗ mông hẳn, nói: “Cúc hoa của anh nứt ra rồi, hôm nay không thể làm nữa.”

Hẳn nghe xong tóm lấy tôi, ấn tôi nằm sấp trên người hẳn, tàn bạo nói: “Hôm nay anh làm cũng phải làm, không làm cũng phải làm. Dù sao tôi đã tính hôm nay phải làm với đàn ông, mà anh đúng lúc là tên tôi vừa ý.”

Tôi toát mồ hôi, đây là cái lý luận ác bá gì hả: “Thế nhưng anh nứt ra rồi, làm nữa anh sẽ rất đau.”

“Câm miệng, nếu như anh không làm, tôi sẽ làm anh.”

Được thôi, có lòng tốt lại bị cho là lòng lang dạ thú, làm thì làm, dù sao bị đau cũng chẳng phải tôi.

Tôi vỗ vỗ mông hẳn, kêu hẳn thả lỏng, sau đó cầm cái bình KY bôi đầy ngón tay từ từ đưa vào, kết quả

hắn kẹp chặt ngón tay tôi. Tôi đành phải dùng tay kia vỗ mông hắn bảo hắn thả lỏng, thế nhưng hắn vẫn rất căng thẳng.

Tôi khinh, cái tính này còn dám học đòi chơi cường bức. Được rồi, nể mặt hắn là loại hình tôi thích, cố mà cho hắn hưởng thụ một phen.

Tôi bắt đầu dùng kỹ xảo tôi am hiểu nhất để làm hắn thích, cho hắn thả lỏng, cuối cùng rốt cuộc đem đóa cúc tơ này ăn vào miệng.

Tất cả phản ứng của hắn đều rất ngố, thế nhưng hành vi lại chả ngố chút nào. Sau khi hiệp một kết thúc hắn ném được mùi vị rồi, bắt đầu chủ động đẩy ngã tôi, lấy cúc hoa của hắn đi cường tôi.

Tôi tương đối yếu, bình thường hoạt động thể lực một lần cũng đã không đủ rồi. Nhưng lần này thì khác, ngoại trừ hiệp một ra, tôi chẳng phải làm gì, coi như tiết kiệm rất nhiều thể lực, vậy nên hắn ép tôi làm thêm mấy hiệp nữa.

Nói ra cũng thật đáng buồn, tôi bị người dùng cúc hoa cường hôn mê.

5. Chương 5: Trò Chơi Kết Thúc

Lúc tôi từ trong mơ tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy một người đàn ông ngay trước mặt, đầu tiên là nhảy dựng, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Mặt hắn hơi đỏ, trên trán còn có mồ hôi.

Vươn tay sờ lên trán hắn, quả nhiên sốt nhẹ. Tên này đêm qua là lần đầu tiên, nhưng làm ba hiệp, kẻ không quý trọng thân thể mình sau đó đều sẽ bị thân thể trả thù, giờ thì hắn chịu báo ứng rồi đây.

Ngồi dậy, cảm thấy xương sống thắt lưng đau nhức, hơn nữa cả người dính dấp. Nhảy xuống giường đi tắm một phát, toàn thân thoải mái hơn nhiều. Lúc trở lại bên giường hắn vẫn chưa tỉnh, tôi nhân cơ hội mặc đồ vào, tính chuồn luôn.

“Này, anh muốn đi sao?”

Động tác mang vớ ngừng một chút, nhưng lập tức lại mang tiếp, mãi đến khi mang giày xong mới ngẩng đầu lên nhìn người trên giường.

Hắn không ngồi dậy, vẫn nằm như cũ, nhưng mở mắt, mặt hướng về phía tôi.

“Trời đã sáng, không đi thì thế nào? Nằm qua 12 giờ để phải trả tiền thuê phòng hai ngày luôn à?” Tôi cười hà hà với hắn, xem ra giờ hắn cũng biết tình hình thân thể mình rồi.

“Diệp Vô Quý, tôi thích anh.”

Nghe được những lời này, tôi ngốc một hồi. Có vẻ như trước đó tôi chưa cho hắn biết tôi tên gì nhỉ? Cho dù có cũng tối đa là nói tên tiếng Anh tôi dùng khi đi ăn chơi, sao hắn có thể biết tên thật của tôi?

Hắn không để ý chuyện tôi kinh ngạc, chỉ tự biên tự diễn nói: “Vốn tôi nghĩ mình rất bình thường, cũng từng quen mấy cô bạn gái, thế nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ làm loại chuyện này. Tôi chỉ nghĩ có phải tôi biến thái rồi không, cho nên mới tới bar Angels Valley nổi tiếng muốn tìm người thử một lần. Đáng tiếc, loại người nào tôi cũng đều không có hứng thú. Sau đó tôi nhìn thấy anh, khi đó anh đang làm với một thụ ảo là ở trong hẻm. Từ đó, đêm nào tôi cũng nằm mơ tới cảnh tượng ấy, lúc đầu thì giống cảnh tôi thấy, về sau thụ ảo kia lại biến thành tôi, sau đó nữa tôi cứ mơ thấy tôi bị anh đâm chọc...”

Toát mồ hôi, cách nói của hắn sao lại giống mấy tình tiết vợ vẫn thường gặp trong phim truyền hình thế nhỉ. Thấy tôi đang thượng người khác thì muốn bị tôi thượng, loại giáo dục vỡ lòng này không tốt à nha. Chuyện này cho tôi biết rằng, mai mốt không thể chỉ vì muốn tiết kiệm tiền mà chơi đã hợp, bởi hậu quả là sẽ dạy hư trẻ nhỏ.

“Xin lỗi, lần sau tôi sẽ nhớ không làm bậy với người ta ở ngoài đường nữa, sau này tôi nhất định nhớ thuê phòng. Anh cứ ngủ đi, tôi đi trước nha.” Tôi vừa nói, vừa lui về phía sau, lui mãi đến gần cửa.

Chỉ cần lui thêm hai bước nữa, là có thể mở cửa dong thẳng, sau đó tôi phải cách cái bọn cuồng rình trộm này xa một chút. Tuy hắn là loại hình tôi thích, độ phù hợp thân thể hai người chúng tôi cũng khá cao, nhưng nếu lần nào cũng bị hắn bóc lột như vậy, tôi nhất định sẽ chết rất nhanh.

Ngay khi tôi tính xoay người mở cửa dong luôn, hắn từ trên giường bật dậy, nhào về phía tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị hắn đè lên cửa.

Hắn cao hơn tôi nửa cái đầu, mà tôi không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ có thể dán mắt vào ngực hắn. Trên ngực hắn lộ rõ dấu răng tôi để lại đêm qua, giờ trông thấy lại khiến tôi hơi tê tê.

Miệng hắn dán sát bên tai tôi, nói khe khẽ: “Nhớ kỹ, tôi là Trần Đường.”

Ồ, vậy thì liên quan gì đến tôi? Dù sao tôi đã tính sau này sẽ không bao giờ đi bar Angels Valley nữa cơ mà, hai người chúng tôi hẳn là sẽ không có cơ hội gặp lại, thì biết tên để làm gì?

Hắn thấy tôi không ngẩng đầu, giơ tay bắt lấy cằm tôi, khiến tôi nhìn vào hắn. Tôi dùng ánh mắt không chút tình cảm nhìn hắn, làm như đang nhìn một món đồ nào đó. Bởi vì tôi biết, nếu giờ tôi không bỏ được hắn, vậy sau này tôi sẽ bị hắn quán lấy.

“Tôi yêu anh, anh có biết không?”

Yêu, yêu cái rắm, không phải chỉ là làm thôi sao, yêu cái gì mà yêu chứ, cái thứ này á, tôi đã không tin rất nhiều năm rồi.

Hắn dùng môi phủ lên môi tôi, bắt đầu hôn tôi.

Nói thật nha, kỹ thuật hôn của hắn cũng dở thôi, thế nhưng tôi lại bị nhiệt độ trên người hắn truyền qua đến choáng váng.

Đầu óc tôi có hơi quay cuồng khi đi khỏi khách sạn ‘không sao’, một cơn gió thổi qua thì mới thanh tỉnh, lắc đầu, đem những suy nghĩ vớ vẩn ném hết qua một bên.

Một màn 419 mà thôi, tuy rằng khác hồi trước, nhưng nó chỉ là một màn 419.

Hai người đàn ông, chơi bởi thì được, nhưng không thể nghiêm túc.

Tôi mở máy chiếc xe tàn, một cái chớp mắt đã đem Trần Đường quên ở đâu đâu. Về nhà lại ngủ một giấc thôi, đêm qua bị bóc lột thảm quá mà, tiêu hao thể lực a

6. Chương 6: Tôi Không Nên Chơi Đùa 429

Những ngày kế tiếp trôi qua rất bình thường, vẽ tranh sống qua ngày. Lâu lâu sẽ mang tranh đến triển lãm nghệ thuật của bằng hữu hoặc đi ăn bữa cơm với đám bạn, nói chung làm gì thì làm tôi không đến quán bar Angels Valley đó nữa.

Thậm chí tôi còn có suy nghĩ muốn nghiêm túc tìm một người phụ nữ yêu đương sau đó kết hôn rồi sinh một đứa nhỏ.

Nhưng dĩ nhiên chỉ dừng lại ở suy nghĩ mà thôi, bởi vì lần kết hôn không thành công lúc trước khiến tôi đâm ra sợ hãi hôn nhân. Tôi sợ mình không thể mang đến hạnh phúc cho người phụ nữ đó, sợ rằng vì tôi chỉ là một họa sĩ hạng hai nên cô ta lại sa vào vòng tay người khác.

Công việc của tôi là vẽ những tác phẩm trang trí trong nhà, mặc dù không nổi tiếng nhưng tranh của tôi rất được ưu chuộng tại phòng triển lãm tranh của người bạn. Mặc dù đôi khi có ít người mua tranh, nhưng chỉ ít có thể trải cuộc sống. Tôi nghĩ có thể kiếm sống bằng công việc đam mê đã là may mắn lắm rồi.

Tôi từ nhỏ thân thể yếu ớt, cả người như cái bình chứa thuốc, cho nên khi mấy thằng con trai khác ra ngoài chơi đùa, tôi chỉ có thể ngồi trong nhà đọc sách vẽ tranh. Khi lớn lên, mặc dù người không dễ bệnh như

xưa nhưng vẫn yếu hơn người thường.

Khí trời bắt đầu lạnh dần lên, cảm thấy mình sắp cảm lạnh đến nơi, cả người nóng lên khó chịu, hại tôi mỗi ngày quần mình kín bưng như đòn bánh tét để tránh cảm lạnh.

Hắn đến ấn chuông cửa khi tôi còn bận nguyên bộ đồ bẩn màu vế, nghe tiếng chuông inh ỏi tôi chạy ra mở cửa vì cứ ngỡ là bạn đến, mở cửa ra mới biết là hắn, muốn đóng lại đã quá muộn rồi.

Tôi hận, tại sao tôi không gắn hai cửa chứ hả.

Hắn chặn cửa rồi tiến vào, khó tin nhìn tôi, như thể đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Diệp Vô Quý?”

Sao? Không nhận ra? Dù sao tôi cũng không muốn anh nhận ra.

Tôi quần khăn trên đầu, bao hết tóc, cả người đầy vệt màu, trên mặt cũng dính không ít màu. Tôi biết tôi nhìn khác xa bình thường nhưng khi vẽ tranh đều như thế, hình ảnh họa sĩ sạch sẽ tươm tất đang vẽ tranh trên TV không có thật đâu.

Mắt hắn lóe sáng nhìn tôi chằm chằm, sau đó đưa tay kéo trâm trùm đầu của tôi xuống. Vì đề phòng tóc rũ xuống che tầm mắt, nên tôi dùng dây chun cột một chòm cao trên đỉnh đầu, khi hắn kéo khăn trùm đầu ra thấy rõ một cột tóc dựng thẳng của tôi.

Hắn nhìn thấy liền cười nghiêng ngả rồi nhào tới ôm hôn tôi tới tấp.

Tôi muốn đẩy hắn ra nhưng hắn khỏe quá, đẩy mấy lần không đẩy được chỉ có thể để mặc hắn cưỡng hôn. Đáng tiếc kỹ thuật hôn của hắn quá kém, cắn tới cắn lui đau chết được.

ĐKM, đã không biết hôn còn bày đặt cưỡng hôn, để tôi dạy anh thế nào gọi là hôn. Vì vậy, tôi hôn ngược lại hắn.

Hôn hôn, tôi bị hắn đè xuống salon phòng khách, lúc này tôi mới phản ứng lại, chẳng lẽ lần này chạy tới đây lại muốn hiếp tôi?

Hăm hiếp và vân vân, một lần là đủ rồi, tôi không muốn chơi đùa lần thứ hai.

Tôi dùng sức cắn đầu lưỡi hắn, vất vả đẩy hắn ra, hỏi: “Anh đến nhà tôi làm gì?”

“Tôi nhớ anh.”

Nhớ tôi? Nhớ tôi làm gì? Làm?

Hắn cởi quần tôi, nói: “Ngày đó sau khi anh chạy trốn, tôi sốt đến ba ngày, ở khách sạn đó ba ngày. Ba ngày đó tôi rất hận anh, anh là thứ bạc tình bạc nghĩa, làm xong phải mông chạy, nhưng lại làm tôi rất khó chịu. Cho nên gần đây tôi luôn tìm anh, thật vất vả mới tìm được anh đây.”

“... Nhớ tôi? ...” Tôi hết nói nổi, sao lại có người như vậy chứ, bị làm ba ngày không xuống giường được, vừa đứng được thì chạy tới nhà người ta. Tôi nói, không lẽ hắn là một M sao.

Nếu thật là như thế, tôi cũng không dám lại chơi đùa hắn.

Cố gắng lên, cố gắng lên.

Tôi tự cổ vũ mình, phải kết thúc khúc duyên phận này.

7. Chương 7: Ở Chung Không Thoải Mái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi mua căn hộ một sảnh một phòng, khu nhà cũ sáu lầu không có thang máy nhưng không sao cả vì tôi ở tầng trệt. Mặt tiền có một khoảng sân dùng làm hoa viên thuộc căn hộ của tôi.

Hoa viên này không lớn, hai đại thụ chiếm gần hết không gian. Khi xưa tôi đi xem phòng, tôi đã thích khu vườn nhỏ này nhưng lúc ấy nền lổm chổm xi-măng xấu xí. Khi tôi dọn vào ở, tôi tự bỏ tiền dỡ xi-măng rồi trồng nhiều loại hoa cỏ, qua năm năm nơi này hóa thành bức tranh xinh đẹp và là nơi dã ngoại lý tưởng.

Bởi vì tôi chuyên vẽ phong cảnh nên có vườn hoa ở trước mắt lấy cảm hứng không cần chạy ra ngoài kiếm mẫu. Sau cơn mưa hoa bừng nở xán lạn, tôi mang giá tranh ra ngoài vườn. Tôi chỉ cần chút tư liệu cảnh thật thôi nên dùng bút máy phác họa vài nét là được, không cần mặc “đồng phục lao động”.

Mưa tạnh nắng sáng gió nhẹ nhàng thổi, hoa viên thơm ngát. Woa~, thời tiết thật là đẹp à nha, không nóng không lạnh không gió rét, tâm tình tôi đặc biệt vui vẻ.

“Chú Diệp, tụi cháu hái vài đóa hoa được không?” Tụi nhỏ hàng xóm thấy tôi đứng trong hoa viên, chạy tới hỏi.

Khu vườn này tôi trồng nhiều màu hoa khác nhau, nay mùa hoa nở rực tươi xinh nhất. Nếu như bình thường tôi đi vắng hoặc đang ở trong nhà vẽ tranh, tụi nó sẽ bứng hoa không xin phép, nhưng nói cũng phải nói, tụi nó cũng rất biết điều, dù hàng rào của tôi cao không quá một thước nhưng tụi nó không leo vào, chỉ hái những đóa tường vi gần hàng rào mà thôi. Bây giờ nhìn thấy tôi đứng đây tức là muốn xin hái hoa phía trong xinh đẹp này.

Trên mặt tôi giữ nụ cười xả giao tiêu chuẩn: “Muốn hái gì thì hái, đừng hái trụi là được rồi.”

Đám nhỏ hú hét hoan hô, tôi mở cổng rào cho tụi nó chạy vào. Phía bên trái là bồn cúc Ba Tư và hoa hồ điệp, bên cạnh còn có dàn cây tử đằng. Bên phải là hoa trà và hoa sơn chi. Bên phải cửa sổ tôi còn một cây xoài, dưới tán cây là nơi trồng hành lá và ngò rí. (*)

Hoa trà và hoa sơn chi cùng nở rộ đẹp vô cùng, màu hồng cùng màu trắng xem lẫn rức rở dưới nắng, đây là chủ đề bức tranh của tôi. Tranh trang trí trong nhà được ưa chuộng nhất chính là tranh hoa cỏ dạng này, toàn bộ hoa trong vườn đều từng vào tranh tôi. Dạo này tôi vẽ rất nhiều tranh hoa trà và hoa sơn chi, bằng hữu tôi nói phụ nữ trẻ rất chuộng tranh hoa màu hồng và trắng như này.

Thấy tụi nhỏ đang sắp hái mấy đóa hoa trà tôi vội vàng bảo nó dừng, chú mày đang vẽ hoa này đó nha, mày hái rồi thì bảo chú mày vẽ thế nào. Giải thích một hồi tụi nó mắt tròn mắt dẹt nhìn bức tranh tôi đang vẽ, một hai đứa khen tranh giống thật, tụi nó còn hỏi có thể cho tụi nó vẽ chung được không.

Trần Đường đeo túi du lịch đứng nhìn tôi một hồi rồi phán: “Không tồi, anh rất nổi tiếng ha.”

“Trần Đường, anh qua đây làm gì?” Tôi còn tưởng rằng lần trước chọc tức hắn rồi đuổi hắn đi, hắn đã nhìn ra được “thiện cảm” của tôi nên không bao giờ quay lại nữa chứ. Nhưng nhìn thấy túi bụi chẳng trên lưng hắn, xem ra muốn dọn sang nhà tôi luôn rồi.

“Đương nhiên là muốn ở lại rồi, sao, không muốn?”

Đúng thế thật, khoe miệng tôi giật giật: “Một chút cũng không muốn, tôi chỉ có một phòng ngủ thôi, không có phòng dư cho anh đâu.”

“Không sao, tôi ngủ chung với anh cũng được.”

Ai muốn cùng anh ngủ chung giường chó hả, ai biết nửa đêm có bị sàm sờ hay không chứ.

Tôi còn chưa kịp trả lời, con bé hàng xóm đã gào lên: “Ngủ chung giường, chú Diệp, hai người giống Brokeback Mountain hả?”

Trời ạ, con nít bây giờ sao khôn sớm thế.

Đuổi hết đám tổ tông này đi, tôi và Trần Đường quá bộ vào phòng khách. Phần nửa phòng khách bị tôi chiếm dụng làm xưởng vẽ, dụng cụ vẽ trang la liệt đầy sàn, tranh vẽ treo đầy tường. Bình thường tôi tiếp khách tại phòng ăn gần phòng bếp, cái phòng ăn ấy sớm bị tôi sửa lại thành xưởng vẽ. Lần trước hắn vào cửa từ phía trong khu nhà, cửa ấy tôi rất ít dùng, cho nên giả bộ nhà tôi chỉ có một cửa. Lần này tôi dẫn hắn từ sân vào nên nhìn rõ “sự thật” về phòng khách của tôi.

Hắn đi tham quan một chút, sờ đông sờ tây một hồi lâu mới nói: “Bây bữa quá à, làm sao tôi ở được đây?”

Trán tôi nổi tầng tầng gân xanh, gằn từng chữ với hắn: “Tôi không cho phép anh ở đây.”

Hắn bĩu môi như con nít ăn vạ: “Lần trước anh từ chối vì nói chúng ta không quen biết, anh không muốn tiến tới với người chơi 419 cho nên tôi mới dọn qua đây. Không phải một đêm vợ chồng ân nghĩa trăm ngày sao? Tôi muốn ở đây một trăm ngày xem chúng ta có cơ hội hay không?”

Oa a a a a a

~ tôi gặp phải cặn bã thụ, làm sao bây giờ? Nếu căn hộ này là do tôi thuê tôi sẽ không nói hai lời cuốn gói chạy mất nhưng đây là tôi mua a, tôi phải làm sao bây giờ?

Tâm tình tốt đẹp vừa rồi bay vút không thấy chút khối. Chẳng những thế, tâm trạng bi thảm thì tràn về như nước lũ.

Khu vườn anh ấy:

Hoa tường vicạnh hàng rào.

Phía bên trái là bồn cúc Ba Tư

và hoa hồ điệp ,

bên cạnh còn có dàn cây tử đằng .

Bên phải là hoa trà và hoa sơn chi .

Bên phải cửa sổ tôi còn một cây xoài ,
dưới tán cây là nơi trồng hành lá và ngò rí .

8. Chương 8: Buổi Sáng Của Hai Người

Buổi sáng có hai con chim nhỏ một mực đậu trên cành xoài ngoài cửa sổ hót líu lo không ngừng. Ánh nắng ban mai xuyên qua kẽ lá chiếu lên giường tôi, oa~, ngày đẹp nha.

Đáng tiếc thất lưng tôi đau muốn nứt ra, hôm qua tôi lại bị tên kia đè nhún suốt đêm. Mặc dù tôi chỉ nằm hưởng thụ nhưng một buổi tối làm đến ba lần tôi cũng không chịu nổi.

“ Tỉnh rồi hả? Nhanh ra ăn sáng đi.” Trần Đường mặc tạp dề đẩy cửa tiến vào, một bên kêu tôi một bên mò tay vào trong chăn sàm sờ tôi. Chờ đến khi tôi nhịn hết nổi hất tay hắn ra, hắn liền ôm tôi thả vào nhà tắm. Tôi tắm rửa, mặc áo khoác, rửa mặt rồi đi ra.

Phòng ăn sớm bị đổi thành phòng khách nên muốn ăn tôi phải mở bàn trà nhỏ đặt trong vườn. Từ khi Trần Đường dọn đến, hắn chuyển tủ lạnh vào nhà bếp, mua một bàn ăn hai người tiện nghi đặt trong bếp, từ đó chúng tôi ăn cơm ở đây.

Trước kia tôi sống một mình nên rất ít khi nấu cơm, đa số là mua cơm tiệm gần khu nhà hoặc gọi điện đặt thức ăn mang đến. Ngay khi Trần Đường đặt hành lý của mình xuống, hắn đi dạo một vòng quanh bếp, thấy nhà bếp của tôi trống trải đến cần cỗi nên đã đi mua muối tiêu đường bột ngọt các thứ, rồi lại ôm bao lớn bao nhỏ thức ăn về trở tài nấu nướng, làm một bàn thịnh soạn đầy đủ hương vị.

Có câu ‘muốn chinh phục trái tim đàn ông đầu tiên phải chinh phục dạ dày anh ta’. Điều này Trần Đường làm vô cùng tốt, hắn chinh phục được dạ dày của tôi nên tôi giữ hắn lại.

Bởi vì chỉ có một phòng, cho nên từ khi dạ dày tôi bị chinh phục thì giường của *tôi* trở thành giường của *chúng tôi*. Đương nhiên, thân là chủ nhà tôi không có lý do gì phải ra nằm salon phòng khách cả. Mặc dù tôi biết hậu quả của ngủ trên giường là tôi thường hay bị cưỡng hiếp, đúng là hắn thụ nhưng thể lực hắn phi thường tốt, một đêm cũng phải đè tôi đến hai ba lần.

Đôi khi tôi cũng chủ động tiến công, nhưng bởi vì lý do sức khỏe nên cùng lắm chỉ làm xong hiệp đầu, sau đó chỉ có thể nằm trên giường để hắn dùng cúc hoa hiếp tôi.

Thật sự không đoán ra, hắn nam tính uy dũng bồng bồng như vậy mà lại là thụ. Theo lý, đàn ông là sinh vật thích tấn công, ngay cả một tên văn nhược như tôi còn thích, sao Trần Đường nhìn sao cũng manly hơn tôi mà lại thích *bị* người ta tấn công cơ chứ.

Chẳng lẽ tâm lý tiểu thụ khác với tâm lý đàn ông sao? Không hiểu được.

Thực đơn bữa sáng hôm nay gồm cháo đậu xanh ăn kèm bánh bao, vỏ bánh mỏng nhân nhiều thịt, ăn thiệt là ngon. Bánh bao bán trong tiệm không thể so sánh với bánh bao Trần Đường làm.

Trần Đường chẳng những thích nấu ăn lại còn thích sạch sẽ, yêu ngăn nắp. Từ khi hắn dọn vào, căn hộ năm năm bẩn như một ngày của tôi hóa thân thành tiên. Lúc trước, một năm tôi dọn dẹp vệ sinh không quá hai lần, ngày nay sáng bóng không còn hạt bụi nhờ ngày nào Trần Đường cũng lau chùi, thậm chí sàn nhà phòng khách dính toàn màu sơn hắn cũng có thể lau sạch sẽ.

Hằng năm chỉ có em gái tôi đến thì nó còn siêng siêng mang rèm cửa đi giặt giúp tôi. Còn bây giờ, tất thối dưới gầm, áo khoác dưới đáy tủ, drap giường, chăn nệm đều được giặt thường xuyên, mạng nhện bỏ hóng trên trần biến mất tăm...

Còn chăm sóc hoa trong vườn, sửa lại giá dàn hoa tử đằng, bồn cầu rửa nước, tủ lạnh đóng băng...

Trời ạ, mới một tuần, tôi không nhìn ra căn hộ tôi sống suốt năm năm qua.

Chẳng lẽ, Trần Đường chính là ‘hiền thê lương mẫu’ thụ chuẩn mực trong truyền thuyết? Mỗi lần tôi hoài nghi đều nhận một kết cục bi thảm.

Mặc dù khi hấn tức giận luôn uy hiếp muốn chơi mông tôi nhưng cuối cùng đều dùng cục hoa của mình cười tôi cả.

Bàn xếp nhỏ vừa mua đủ hai người hai người ngồi, khi ngồi mặt đối mặt, chân kề chân. Khi tôi đang ăn hấn luôn sờ chân tôi, mới đầu tôi còn nhịn, nhưng lâu dần ban tay cứ mò lên trên đúng chỗ ấy.

Nhịn không nổi rồi hả, dám sờ chỗ đó của tôi, để xem tí anh dùng tay nào để ăn bánh bao?

9. Chương 9: Một Vụ Mâu Thuẫn Nhỏ

Cháo đậu xanh ngon thật, bánh bao cũng rất ngon, dưa chua ăn kèm cháo cũng là Trần Đường qua muối.

Nếu Trần Đường là phụ nữ, vậy tôi nhất định sẽ lập tức lôi đi đăng ký kết hôn. Thời buổi này đa số phụ nữ đều không biết nấu cơm, một người đàn ông có thể nấu ăn ngon, làm việc nhà giỏi, lại còn đồng thời biết sửa điện nước, làm vườn, sửa chữa... Đây đúng là tình nhân hoàn mỹ. Ngoại trừ...

Có một bàn tay luôn tóm thẳng nhỏ của tôi, khiến nó khổ không nói nổi. Đêm qua đã bị hấn bóc lột ba lần rồi, thẳng bé nhà tôi đã sớm hết hơi hết sức, đạn tận lương tuyệt rồi, như bây giờ bị hấn bóp tới bóp lui, ngoại trừ hơi đau thật không còn cảm giác nào khác.

Nói thật nha, tôi có hơi tò mò, tôi tự thấy kích thước thẳng bé cũng không nhỏ lắm a, coi đáng về Trần Đường mỗi lần thỏa mãn, hấn là tương đối hài lòng với nó. Nhưng vì sao làm xong qua hôm sau hấn chẳng có việc gì vẫn làm đủ thứ việc nhà, còn tôi thì xương sống thắt lưng đau nhức không muốn động đậy. Rõ ràng hấn là bên thụ phải không? Tất cả sách truyện không phải đều nói làm xong qua hôm sau thì bên công tinh thần phấn chấn, mà thụ đều ôm mông không dám ngồi sao? Lẽ nào đồng hình đam mỹ tiểu thuyết em tôi cho tôi coi đều là lừa đảo, hay Trần Đường có thiên phú dị bẩm? Hoặc là với Trần Đường mà nói cái của tôi thật sự quá nhỏ?

Bị cái tay dưới bàn cứ tác quái bức điên, tôi tóm lấy nó đè lên bàn, để hấn bớt lộn xộn.

Tôi dùng tay phải cầm bánh bao ăn, mắt lại nhìn cái tay phải hấn bị tay trái tôi cầm lấy. Bàn tay dày rộng ngón tay to khỏe, có vài chỗ còn có vết chai dày, rõ ràng hậu quả của việc rèn luyện thể lực từ nhỏ. Nào giống tay tôi, thứ nặng nhất tôi từng cầm hấn là quả tạ trong môn thể dục hồi trung học. Bình thường không hoạt động thể lực dẫn đến kết quả là tay tôi thon dài mỏng, ngoại trừ ngón giữa tay phải có vết chai do cầm bút ra, những chỗ khác đều mỏng đến mức thấy cả mạch máu.

Không kèm được cầm tay hấn lật qua lật lại xem xét, tay hai người chúng tôi khác xa y như hình thể chúng tôi vậy, thể nhưng có một điểm chung, chính là móng tay hai tôi đều cắt rất ngắn, tròn tròn, vừa vắn sờ

được phần thịt ngón tay.

Tôi không giữ móng tay dài là để tiện vẽ tranh, còn hần?

“Vì sao anh không để móng tay?”

Tay phải hần vẫn đặt trong tay tôi, hần chỉ có thể dùng tay trái cầm muỗng múc cháo đậu xanh, nghe được câu hỏi của tôi, hần đáp: “Vì nguyên nhân công việc... Tôi không thể vì móng tay mà làm thủng bàn tay khi nắm lại.”

“Công việc? Anh làm nghề gì?” Tận lúc hần nói tới công việc, tôi đột nhiên mới nhớ ra, chúng tôi ở cùng nhau gần một tuần rồi, thế mà tôi còn chưa biết hần làm nghề gì.

“Vô Quý, anh thật coi thường tôi như vậy sao? Tôi biết tất cả về anh, mà hiểu biết của anh về tôi chỉ mỗi cái tên thôi hả?” Hần nắm ngược lại tay tôi, mắt nhìn chăm chăm vào tôi. “Tôi biết anh tên Diệp Vô Quý, năm nay 31 tuổi, là một họa sĩ, thích ăn các món làm từ bột mì, rau trộn, và thức ăn có vị cay. Còn biết anh thích mặc quần lót màu lam, các loại quần lót lam đậm lam nhạt rồi lam hoa tới lam chấm bi tổng cộng có 28 cái...” *(=)))) chết cười với anh Đường, lam chấm bi =)) tôi cũng thích a =)))*

Nghe hần đọc gia tài nhà tôi, tôi có hơi sợ hãi, đây là ai a, mới ở chung chưa tới một tuần, hần lại quen thuộc đến mức như đã quen tôi mấy chục năm vậy, tôi thích ăn cái gì dùng cái gì mặc cái gì vẽ cái gì, trên người vị trí nào có bớt có nốt ruồi hần còn rõ hơn cả tôi.

Nếu như nói hần biết tôi thích mặc đồ gì là do hần giúp tôi giặt quần áo, biết tôi có nốt ruồi ở đâu là do đã làm, vậy mấy câu kể tiếp hần nói có hơi hoang đường rồi nha.

Hần còn đang tiếp tục nói về tôi: “Khi làm anh thích đối phương mút anh trước, còn không thích mang bao...”

“Ngưng, ngưng ngưng ngưng!!!” Tôi lớn tiếng kêu ngừng, sau đó chống bàn nói với hần: “Vậy mà anh gọi là hiểu biết gì chứ, rõ ràng lần nào anh cũng vừa cởi quần tôi ra là nhào vô cắn, lúc nào biến thành không thích tằm trước khi làm, lại còn khi làm thích bảo người tôi cắn trước? Cái gì mà tôi không thích dùng bao? Trước khi làm với anh tôi làm với ai mà không xài bao? Lúc làm với anh anh tưởng tôi không muốn xài bao hả, lần nào anh cũng vừa nhắc cái mộng lên là ngồi xuống liền, tôi còn sợ anh không rửa sạch mộng trước, làm tôi dính đầy *** ấy chứ!”

“Anh nói cái gì? Chẳng lẽ là tôi tiện đến mức tự sáp mộng lại hả? Anh dám nói anh chưa bao giờ sướng?” Hần cũng nổi giận, đứng dậy vỗ cái bốp lên bàn.

Kết quả, bàn nát vụn, đồ trên bàn rơi đầy đất.

Rõ ràng cái bàn này là bàn ăn gỗ đặc của IKEA (*), sao lại dễ bị nát vậy? Chẳng lẽ là bị giáng long thập

bát chưởng vừa rồi của hấn đập nát? Nhìn hình thể hấn, cơ thịt trên cánh tay kia ... Vô cùng có khả năng.

(*) IKEA (Ingvar Kamprad Elmtaryd Agunnaryd): Đồ gia dụng phong cách Scandinavia.

Chết rồi, tôi vừa cãi nhau với hấn như thế, có gặp phải bạo lực gia đình hay không a?

10. Chương 10: Trần Đường Anh Thật Đáng Sợ

Bởi vì tôi và Trần Đường cãi nhau mấy câu, hấn đập bàn một phát, kết quả cái bàn ngay trước mắt tôi vỡ thành một đồng gỗ chỉ có thể dùng để nhóm lửa. Tôi nhìn nhìn hấn, lại ngó ngó mảnh gỗ bể và cháo vãi đầy đất, vô thức lại ngồi sụp xuống.

Tuy rằng bề ngoài tôi coi bộ không có biểu cảm gì, nhưng tâm lý tôi sợ muốn chết, vũ lực hấn cao như thế, nếu hấn muốn xử lý tôi, vậy chẳng phải tôi chết chắc rồi?

Hấn ngồi xồm xuống, rất mắc cỡ cười với tôi một cái, sau đó bắt đầu thu dọn ‘đồ đạc’ đầy đất. Mặc dù khi hấn cười vẫn thấy được lúm đồng tiền bên má trái, nhưng tôi lại chẳng thấy hấn đáng yêu một tí tẹo nào. Tôi vội vàng nói: “Tôi đi thay quần áo.” Sau đó phi nước đại về phòng ngủ thay quần áo, nghĩ nghĩ một hồi rồi đem theo cameras, định ra ngoài ‘Tìm kiếm tư liệu thực tế’ (thật ra là muốn ra ngoài trốn mấy ngày).

Sau khi mở cánh cửa phòng khách thông ra ban công thì không thấy Trần Đường, tôi vội vàng xuống cầu thang ra vườn hoa, muốn mau mau xuyên qua khu vườn rời nơi này. Dè đâu lúc này Trần Đường vừa đi bỏ gỗ vụn về, thấy tôi có vẻ muốn ra ngoài, hấn nhú nhú mày, nói: “Anh muốn ra ngoài?”

“Ồ... Ra ngoài kiếm ít tư liệu thực tế...” Chẳng hiểu vì sao, tôi luôn cảm thấy trên người Trần Đường lúc này tỏa ra khí thế rất sắc bén, khiến tôi hơi sợ.

“Bình thường không phải anh đều vẽ hoa trong khu vườn này sao? Hôm nay muốn đi đâu?”

“Ha ha, khu vườn này nhỏ như vậy, hoa trong này tôi đều vẽ rất nhiều lần rồi, định ra công viên Nhân Dân ...” Tôi cười hì hì, kiếm cớ.

“Vậy đi chung đi.”

“Gi?” Đi chung với tôi á? Vậy kế hoạch chạy trốn của tôi làm sao đây?

Hấn tỉ mỉ nhìn tôi một hồi, thấy tôi vẻ mặt bối rối, như hiểu được cái gì, nói ra một câu trùng phóc: “Anh muốn trốn tôi chứ gì?”

“Không... Không có...” Lúc này, tôi hiểu rõ nhất cảm giác của con chuột khi thấy mèo.

Hắn hùng hổ đi về phía tôi, tôi còn tưởng nói dóc bị hắn phát hiện rồi, hắn đang muốn đánh tôi chứ, ai ngờ hắn lại lướt qua tôi, đi lên ban công.

Tôi còn tưởng tôi đã được tha, đang định chuồn êm thì hắn cầm một cái kéo làm vườn đi ra.

Nhìn cái kéo, tôi bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hắn cầm thứ đó làm gì, không phải là muốn cắt cái kia của tôi chứ?

Tôi ngây ngốc nhìn hắn đi tới bụi tường vi sát hàng rào, sau đó cắt loạn một chập, cành nhánh tường vi rớt xuống rào rào, chẳng mấy chốc hắn đã nhát tề cắt hết đám cành nhánh sát mặt trong vườn hoa.

Nhìn đám hoa tường vi dưới đất, tôi quả thực đau lòng muốn chết, những cành hoa này tôi vẫn không nỡ cắt, mãi mới mọc tươi tốt như thế, giờ lại bị người tôi vùi liễu dập hoa tươi bởi... Bất quá so với bọn hoa, tôi càng lo lắng cho bé JJ của tôi hơn.

Hắn cắt hoa xong lại đi lên ban công cầm một chai rượu đi ra, tiếp đó ngay trước mặt tôi giơ thẳng chai rượu ra. Kể đó... Tay hắn bỏ một phát là phần miệng chai rớt luôn.

Tôi nghĩ hai mắt của mình sắp lòi ra rồi, hồi nhỏ coi mấy bộ phim võ thuật, diễn viên trong đó đều dùng động tác này, nhưng tôi cứ nghĩ đây là giả, mà hiện tại lại thấy có người ở trước mắt tôi làm loại động tác này. Vậy chỉ có thể nói rõ một việc – người kia không phải giả trâu bò mà là trâu bò thật, song song cũng biểu thị sự khẳng định đối với sức chiến đấu của hắn.

Lúc tôi còn đứng ngốc ở đó thì hắn dùng cái chai lấy ít nước, tiếp đó lại tìm trong đồng cành nhánh dưới đất mấy bông tường vi xinh xắn, dùng kéo tỉa rồi cắm vào chai, đặt chai lên chiếc bàn trong vườn.

Làm xong tất cả, hắn quay đầu nói với ta: “Dù sao công viên Nhân Dân cũng là hoa tường vi, anh ở nhà lấy cảnh đi.”

Nghe được câu này, tôi rất cuộc biết vì sao hắn có thể lập tức biết tôi lừa hắn, hóa ra là vì công viên Nhân Dân, biết vậy tôi đã nói đi công viên Hồng Hồ ngắm hoa sen cho rồi. Có điều giờ mới tháng 4, hoa sen phải tháng 6 mới nở.

Xem ra làm khuê nam lâu quá rồi, ngay cả nói xạo cũng quên chùi mép.

Sau đó, tôi rất bất đắc dĩ lôi máy chụp hình ra, nhắm bình hoa tường vi chụp điên cuồng, tiếp đó quay về phòng vẽ chuẩn bị dụng cụ, bắt đầu giả bộ vẽ vẽ.

Vốn dĩ tôi không có tâm tình vẽ tranh, nhưng chẳng biết vì sao, cứ nhìn mấy bông tường vi lộn xộn trong

bình là thấy thú vị, nên bắt đầu ra tay. Rõ ràng khi này hắn thô lỗ nhét hoa vào bình, nhưng giờ trông lại có mỹ cảm khác, lẽ nào Trần Đường biết cắm hoa nghệ thuật sao?

Vật vả mãi mới gần tới trưa thì Trần Đường đi ra ngoài mua thức ăn, đồng thời cảnh cáo tôi: “Nếu tôi về phát hiện anh không ở nhà, hừ hừ...”

Giờ tôi mới phát hiện, Trần Đường thật ra rất phúc hắc, rất phúc hắc...

Vậy rốt cuộc là tôi dẫn sói vào nhà sao?

11. Chương 11: Người Giết Dây Sau Hậu Trường Xuất Hiện

Bình thường Trần Đường đi ra ngoài mua thức ăn lâu nhất cũng chỉ một tiếng đồng hồ nhưng hôm nay hắn đi lâu rồi mà chưa về. Bữa sáng chỉ mới ăn được một nửa, bây giờ đã 11 giờ hơn rồi nên tôi có chút đói bụng nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng Trần Đường và thức ăn đâu.

Hắn cấm tôi cho tôi ra khỏi nhà nhưng không lẽ hắn trốn?

Tôi vừa suy nghĩ về hắn vừa vẽ loạn xạ vào tranh, sau một hồi thì từ tác phẩm nghệ thuật thành tranh trừu tượng. Một hồi sau khi chính bản thân nhìn không ra mình vẽ cái gì thì vứt bức tranh qua một bên, cầm điện thoại định gọi cho Trần Đường hỏi xem hắn đang ở đâu.

Mặc dù lúc đầu là hắn cưỡng bạo tôi trước, sau đó còn cưỡng ép bắt tôi ở chung với hắn, buổi tối còn nghiền ép tôi. Nhưng trong khoảng thời gian sống chung này, tôi phát hiện ngoài tính tình bá đạo ra thì Trần Đường nấu ăn rất ngon, thân thể rắn chắc khỏe mạnh, hoa cúc vừa chặt vừa nóng... Dừng dừng dừng, mày nghĩ đi đâu rồi hả, không phải mày đang lo lắng muốn gọi điện cho hắn xem hắn có gặp chuyện gì không may hay sao? Sao lại lo đến hoa cúc rồi?

Thời gian qua tôi luôn nghĩ, nếu nói tình cảm Trần Đường dành cho tôi là tình yêu, vậy hắn yêu tôi khi nào? Tôi không tin lời giải thích hoang đường của hắn là vì hắn thấy tôi xxx với người khác nên liền yêu tôi. Mặc dù có rất nhiều truyện đam mỹ cũng có tình tiết này nhưng hầu như đều là tiểu công nhìn thấy tiểu thụ bị người khác dè bầy ra thần tình đam đẳng cho nên tình tròng xông nào cũng muốn cưỡng tiểu thụ. Nhưng mà “vai” của chúng tôi đảo ngược mà, không quá lạ sao?

Vóc dáng hắn chuẩn men như thế muốn chơi 419 (*tình một đêm*) sẽ có cả lũ tiểu thụ theo đuổi hắn ấy chứ, nhưng hắn lại theo đuổi tôi. Tôi lớn lên yếu đuối sao hắn vừa nhìn đã biết tôi là tiểu công?

Càng kỳ quái là tại sao hắn biết tên tôi, địa chỉ nhà tôi? Hắn làm nghề gì chứ? Hắn biết tôi rõ như lòng bàn tay còn tôi thì chỉ biết mỗi tên của hắn.

Không phải là tôi không hỏi mà là hán không nói, mỗi lần tôi hỏi hán nghe gì, hán đều bảo tôi đoán đi. Đoán cái gì mà đoán, trời sinh tôi có tí thiên phú trinh thám nào đâu mà bảo tôi đoán, mặc dù năm nay xuất bản rất nhiều tiểu thuyết trinh thám nhưng tôi không có xem.

Hơn nữa tôi không phải thầy bói, nên có thể nghĩ ra được gì cơ chứ.

Số điện thoại của Trần Đường lưu trong máy tôi là do chính hán tự tay lưu vào, hán không ghi tên hán mà là 3 chữ “Yêu dấu à”. Mỗi lần tôi thấy nó đều muốn delete nhưng cuối cùng vẫn không hạ quyết tâm được.

Chết tiệt, muốn gọi một cuộc điện thoại thôi mà, sao vừa nhìn thấy dãy số kia thì YY rồi, mình không được nhiễm tật xấu này nha. Ngón tay tôi vừa định ấn nút gọi “Yêu dấu à” nhưng còn chưa kịp ấn thì điện thoại đã vang lên trước. Nhìn màn hình hiển thị là em gái tôi gọi đến.

Diệp Vô Hạ, năm nay hai mươi lăm tuổi, là một siêu cấp hủ nữ.

Trước khi tôi thất tình năm đó, tôi vẫn là thẳng nam. Sau đó trong lúc tâm tình tôi sa sút do cuộc kết hôn thất bại, em gái tôi đã dùng hết kiến thức sâu rộng đam mỹ mà hủ hóa tôi. Người bạn trai đầu tiên của tôi cũng là do nó trăm chọn vạn tuyển mà ra, nếu không phải do nó tôi đã không đi con đường đồng tính này rồi.

“Anh, dạo này anh khỏe không? Có phải gặp được tiểu thụ trong mộng, muốn nắm tay người ta hết cuộc đời này rồi không? A ~ a ~ ha hã ~~~~~ ”

Mặt tôi rút gân chịu đựng tràn cười như ma nữ của nó, sau đó gần từng từ: “Dạo này anh bị đeo bám rất là phiền.”

“Phiền? Anh nói anh Đường phiền? Nhờ em tìm kiếm lâu thiệt là lâu mới tuyển ra cho anh một tiểu thụ siêu cấp hoàn mỹ đó!!” Nó hét bên đầu kia điện thoại mà tai tôi muốn thủng luôn. Nghe âm thanh nền thì tôi đoán là nó đang đứng ngoài đường, la lớn như vậy không sợ bị chú ý sao?

Mặc dù tôi để điện thoại cách xa lỗ tai nhưng tôi vẫn nghe kỹ những lời vàng ngọc của nó, tôi điên tiết quát: “Diệp Vô Hạ!!!! Mày nói cái gì? Giúp anh mày tìm kiếm??? Anh Đường? Từ nãy giờ là mày đang nói đến Trần Đường hả?”

“Đúng vậy, không phải rõ quá sao? Hai người phát triển đến đâu rồi hả?”

Tôi quát trong điện thoại: “Diệp Vô Hạ, phản quá mà, vì đam mỹ mà mày bán đứng anh mày?”

“So với đam mỹ em yêu nhất thì anh chỉ ngang với rắm mà thôi! A ~ a ~ a ~~~~~ ”

Tôi muốn hôn mê, tự trách mình lâu như vậy thì ra nguyên do không phải là tôi dẫn sói vào nhà mà là em

gái tôi giới thiệu sói vào.

Sói đam mỹ, thật sự là một sinh vật đáng sợ nha.

12. Chương 12: Công Khai Âm Mưu

Vậy mà trước giờ tôi không nghĩ ra, lúc đầu vì sao Trần Đường vừa nhìn thấy tôi đã bắt cóc tôi đem đi hiếp, mặc dù có lẽ thật sự tôi cũng đẹp trai chút chút nhưng không ưu tú đến mức như ngọn đèn duy nhất trong đêm thu hút tất cả sinh vật, người gặp người yêu à nha. Trước đó tôi còn nghĩ nhiều phương án khác, nào là phỏng đoán thân thể của Trần Đường xem hắn tiếp cận tôi với mục đích gì nhưng mãi vẫn không có đầu mối nào.

Nói thật, trước khi nhận được cuộc gọi của em gái tôi vẫn không hề nghĩ là lý do Trần Đường đến bên tôi chính là nó.

Bây giờ em gái tôi gọi đến xác định Trần Đường là người quen của nó, như vậy bọn họ quen biết nhau chỉ có 2 khả năng: một là trên trang web chị gái tri âm tư vấn tâm lý miễn phí hỗ trợ Gay; hai là tại phòng khám tâm lý chui (không có giấy phép) do hủ nữ biến thái nào đó mở để lừa gạt bệnh nhân thành đồng tính.

Dù là khả năng nào, cũng nói lên một điều rất rõ ràng —— Trần Đường là Gay có chương ngại tâm lý, nếu không sẽ không chui đầu vào những nơi ấy.

Khoan, khoan, khoan, sắp một giờ trưa Trần Đường mới mang thức ăn về, hắn còn mang về một cái bàn giống như đúc cái bàn bị đánh nát hồi sáng. Tôi đói đến là người, cũng muốn gọi thức ăn nhanh mang đến nhưng sợ lại no quá không ăn được món Trần Đường làm. Hắn về nhìn thấy tôi đói run đói rẩy cũng có chút xấu hổ, bảo tôi chờ một chốc rồi bay thẳng vào bếp làm cơm.

Tôi đứng ở cửa bếp nhìn người đàn ông mặc tạp dề bận rộn tay mà trong lòng có một loại cảm xúc không nói nên lời, rất áp lực, rất lạ.

Kỳ thật trước kia tôi cũng từng vào bếp nhưng sau đó phát hiện ngoài đun nước sôi ra thì cái khác tôi không biết làm, sau này nhà bếp đối với tôi chỉ là không gian thừa. Ngoại trừ đun nước nấu mì gói hoặc sử dụng lò vi sóng hâm lại thức ăn mua bên ngoài ra hoặc em gái tôi khi sang có nấu nướng một ít, bình thường đều không bước vào.

Bây giờ nhìn thấy một người tất bật vì tôi nấu cơm, cho dù người đó là một tên đực rựa đi chăng nữa thì tôi vẫn rất cảm động.

Tôi phát hiện tâm tình của tôi đều bị người đàn ông này chiếm hữu hết mọi ngõ ngách. Nghĩ đến cảnh thất tình năm đó, tôi lại có ý muốn đâm đầu vào tường. Làm sao bây giờ? Yêu một người rất là phiền...

Ngồi nhìn cái bàn giống hời sáng cùng thức ăn ngon lành, tôi thiếu chút nữa quên cảnh chén rơi đĩa bể cách đây vài giờ. Trần Đường vẫn như trước gấp thức ăn cho tôi, tôi chỉ muốn gục đầu ăn cho bằng hết. Trên bàn đều là những món tôi thích, vô cùng hợp khẩu vị.

Trước đây tôi cũng từng hỏi qua tại sao hắn biết khẩu vị của tôi nhưng hắn không trả lời, bây giờ thì tôi biết rồi là do em gái tôi nói cho hắn.

Ăn xong cũng đã ba giờ trưa, mí mắt tôi dính chặt nhau, mắt nhắm mắt mở lê bước vào phòng ngủ, vừa đặt lưng xuống đã ngủ thiếp đi.

Trước khi Trần Đường bước vào cuộc đời tôi, ngày nào tôi cũng vẽ tranh đến nửa đêm, sáng mười hai giờ mới dậy. Mà bây giờ mỗi ngày đến mười giờ là hắn đã kéo tôi lên giường, lăn qua lăn lại tôi mệt đến xỉu. Buổi sáng bảy giờ thì gọi tôi dậy ăn sáng, sau đó hắn đi làm còn tôi lăn ra ngủ tiếp.

Hôm nay hắn không đi làm, nhưng một mực ở nhà khiến tôi không ngủ nướng buổi sáng được nên kết quả là bây giờ mở mắt không lên.

Đồng hồ sinh học của tôi hoạt động nhiều năm như vậy đột nhiên bị người ta phá hủy, thiệt là mệt muốn chết nha.

Ngủ đi, ngủ đi, lo lắng hắn nhiều làm gì, nếu không ngủ tôi sẽ chết thật đấy.

“Vô Quý, Vô Quý?” Cảm giác có người vỗ nhẹ lên mặt tôi, tôi mở nửa con mắt nhìn thấy Trần Đường, thật sự muốn lờ hắn đi nên tôi nhắm mắt định ngủ tiếp. Nhưng lúc này âm thanh ma nữ quen thuộc vang lên: “Tiểu Đường Đường, anh không cần để ý đến anh ta, anh ta mà ngủ không đủ giấc sẽ hóa heo đấy.”

Này thanh âm, từ khi nó sinh ra tôi đã biết, chính là Diệp Vô Hạ.

Tôi vẫn tin tưởng rằng ba má tôi không có tài năng đặt tên con cái, ít nhất là hai tên mà cụ đặt cho hai anh em đều thất bại. Như tôi gọi là Vô Quý (*không hổ thẹn*), nhưng tôi thường hay làm vài chuyện đáng hổ thẹn hoặc làm chút chuyện xấu hổ với người khác, căn bản là không hề giống tên Vô Quý. Ví như người đàn bà đá tôi mấy năm trước, đến bây giờ tôi vẫn nhớ mãi không quên, thường thường hối hận vì sao năm đó không đoạt căn hộ ba má để lại cho em gái rồi cùng cô ta kết hôn.

Mà tên Vô Hạ (*không rảnh rồi*) của em gái tôi lại là thất bại trong thất bại, từ nhỏ nó đã bị chiều đến hư hỏng, cá tính còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông. Sau đó bị một loại truyện gọi là đam mỹ làm cho suy bại thành hủ nữ, sau đó tìm đủ mọi cách đẩy tôi cho đàn ông.

Mới đầu nó còn nhát, làm việc cũng kín đáo nên tôi không phát hiện. Mãi cho đến khi tôi bị bạn gái đá vì lý do không có nhà thì nó bắt đầu dồn tổng lực lôi kéo tôi vào đam mỹ khiến tôi biến thành lưỡng tính. Bây giờ còn đem Trần Đường giao cho tôi, có lẽ nó không chịu được tôi là lưỡng mà phải là gay nó mới chịu?

Thôi đành vậy, tôi có một đứa em gái như vậy thật đúng là phước đức quá mà.

13. Chương 13: Em Gái Tôi Là Trùm Lừa Đảo

Tôi nằm trên giường giả vờ ngủ nhưng tiềm thức vẫn dựng thẳng lỗ tai lên nghe lén, mặc dù hai người bọn họ đi đến phòng khách nhỏ cạnh bên nhưng không đóng sát cửa. Ngày xưa nơi ấy là phòng bếp sau này được tôi sửa lại thành phòng khách nên vừa vặn sát bên phòng ngủ tôi đang nằm, bọn họ nói chuyện tôi nghe không sót chữ nào.

Sau này khi tôi cẩn thận ngấm lại, nếu em gái tôi muốn nói chuyện riêng đã có thể hẹn hẳn ra ngoài, cho nên kết luận là: hai người bọn họ cố tình để cho tôi nghe lén.

Nghe khoảng mười lăm phút, đến khúc Diệp Vô Hạ thuyết phục hẳn rằng mọi chuyện đã tiến triển tốt đẹp rồi.

Trần Đường là con trai của một chủ võ đường, hẳn là anh cả, bên dưới còn hai em trai một em gái. Bởi vì mẹ mất sớm nên từ nhỏ hẳn tự tay chăm sóc đàn em, còn được cha đào tạo thành nam tử hán, luyện võ từ nhỏ, cho dù đau đớn cách mấy đều âm thầm chịu đựng. Hai mươi mấy năm trôi qua, mỗi ngày đều sống như vậy tạo thành áp lực rất lớn với hẳn. Tại sao một mình hẳn phải gánh vác tất cả, hẳn cũng muốn có người yêu thương đến an ủi hẳn, quan tâm hẳn...

Hẳn từng quen mấy người bạn gái nhưng không thể sinh ra chút ham muốn nào. Vì vậy hẳn tìm đến bác sĩ tâm lý —— em gái tôi.

Thì ra chân tướng đơn giản như vậy, chỉ cần gặp được em gái tôi thì sẽ một đi không trở lại.

Từng có một người phụ nữ đã kết hôn nhưng chồng cô ta có bồ nhí, cô ta uất ức tìm đến em gái tôi, dưới sự lừa gạt của nó cô ta đã quyến rũ cô bồ nhí, của hai cùng chơi les.

Từng có một người đàn ông thích phụ nữ nhưng bị em gái tôi lừa gạt thành song (chính là tôi).

Từng có một tiểu thụ, yêu một người thẳng nam đã có bạn gái, cuối cùng bọn họ chơi 3P.

...

Diệp Vô Hạ, nó là một đứa lừa đảo thâm niên.

Sau đó bọn họ nói gì tôi không nghe rõ vì thật sự là tôi quá buồn ngủ, giả bộ ngủ hóa ra ngủ thật.

Khi tôi tỉnh thì cơm tối đã làm xong, khi tôi ra ngoài dùng cơm mới biết Diệp Vô Hạ về lâu rồi, Trần Đường không nói gì, biểu hiện như thể em tôi chưa từng đến đây.

Ăn xong bữa tối mỹ vị, tôi mới sực nhớ là tôi chỉ mới vừa ăn trưa, cứ như vậy tôi sẽ hóa heo thật. Mới một tuần chưa có béo ra nhưng cứ đà này thì tháng sau tôi lặn mất không chừng?

Không đúng, ăn cơm xong là phải vận động, mặc dù chỉ là vận động trên giường nhưng tiêu hao rất nhiều năng lượng đó nha. Sau đó tôi còn bị quan nghĩ rằng, có phải mỗi ngày Trần Đường bón cho tôi ăn no rồi buổi tối làm thịt tôi không?

Được rồi, có lẽ là tôi ngậm máu phun người nhưng kỳ thật mỗi ngày một lần thì tôi chịu được.

Cơm nước xong tôi mở máy tính, tải hình tôi chụp trong máy ảnh vào, tìm mấy tấm hình đẹp rồi in ra, treo lên làm tranh.

Sau đó tôi lướt net một hồi thì trang web tâm sự chị tri âm của em gái tôi hiện lên, bây giờ tôi mới phát hiện thì ra đồng chí trên đời này nhiều như vậy.

Nhìn những lời cầu cứu đó, tôi nghĩ phần lớn đều là tiểu thụ. 0 trong giới Gay và Butch trong giới Les đều cùng đường như nhau.

Butch: là những Les mang đặc điểm nam tính. Có thể là trong đầu tóc, trang phục, cách đi đứng nói năng hay sở thích, v.v... Nguồn: LesKing.com.vn

Bây giờ ngẫm lại lời đó rất hợp lý. Bởi vì hình như những người là 1 trong giới Gay và Femme trong Les hấp dẫn người khác phái, cho nên những người này thường là song. Nói như vậy... Tôi cũng thuộc trường hợp này. Là song, nói cách khác, ngày nào đó tôi kết hôn với phụ nữ là chuyện bình thường. Nhưng còn Trần Đường... Hắn lớn lên nam tính như vậy lại chỉ thích bị đâm, nếu như hắn muốn tìm phụ nữ chẳng lẽ phải có một cây đâm vào hoa cúc phía sau thì hắn mới có thể hưng phấn?

Femme hay ***Lipstick Les*** là những Les nữ tính. Họ thích váy áo, giày dép, thích trang điểm và vô số đặc điểm, sở thích con gái khác. Nguồn: LesKing.com.vn

Vừa nghĩ hoa cúc của Trần Đường bị cây khác cắm cùng tay ôm phụ nữ khác mà tôi lạnh cả người. Trần Đường cứ ở với tôi như vậy thật là hợp đi... Chờ một chút, tôi vừa nghĩ cái gì?? Thói suy nghĩ vẩn vơ mấy ngày nay hình như càng ngày càng nghiêm trọng à nha, nghe nói một ngày có đến những năm nghìn suy nghĩ lướt qua trong đầu, không biết là thật hay không nữa. Nếu như là thật, gần đây mỗi ngày tôi đều có ít nhất ba nghìn suy nghĩ về Trần Đường đấy.

Trong lúc tôi miên man suy nghĩ thì Trần Đường im lặng đi đến, mang cho tôi một ly cà phê nóng rồi ra ngoài xem TV. Trần Đường chăm sóc người khác thật là chu đáo nếu hắn là nữ thì nhất định hắn là một người vợ tốt.

Mười giờ Trần Đường tắm xong, bước ra khỏi phòng tắm còn mang theo một làn hơi nước, bảo tôi đi tắm. Trên người hắn chỉ vắt một cái khăn con bên hông, dáng thật là đẹp. Mặc dù cơ thể hắn vạm vỡ nhưng không phải kiểu cơ bắp cuộn cuộn như vận động viên thể hình, mà là cân đối đầy đặn như người mẫu. Nhớ hồi bé tôi xem phim võ thuật, tôi đều ao ước luyện tập để có dáng người như vậy nhưng đáng tiếc là tôi đã thất bại. Bây giờ người có dáng vẻ mà tôi khao khát đứng trước mặt tôi, thật sự là khiến tôi chỉ có một suy nghĩ đè hằn ra.

Dừng dừng dừng, mình lại suy nghĩ bậy bạ gì? Đi tắm phải đi tắm, tối hôm qua bị người ta chà đạp đến nửa đêm mà tôi còn muốn làm nữa hay sao? Lòng thì rất muốn nhưng sức lực không đủ a~

Khi phòng vào tắm, tôi nhìn thấy một thứ kỳ lạ, tôi cầm lên xem hồi lâu không biết là thứ gì. Nhưng chờ đến khi tôi biết đó là gì thì tôi rất lâu. Trời ạ, đây là dụng cụ súc ruột trong truyền thuyết đây sao?

Hình như trước đây nhà tôi không có thứ này à nha, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây...

Tua lại ký ức... Buổi sáng tôi giận dữ nói hắn: “Lần nào anh cũng vừa nhấc cái mông lên là ngồi xuống liền, tôi còn sợ anh không rửa sạch mông trước, làm tôi dính đầy *** ấy chứ!”

Vì vậy nên mới có thứ này? Hay là em gái tôi hôm nay cầm đến? Hắn vừa dùng qua thứ này?

Em ơi là em ơi, sao em làm ra loại tội nghiệt đến dường này, biến một thanh niên trai tráng thành thụ, rồi còn hướng dẫn hắn tự súc ruột mình??

Em quả thật là trù mồi lừa đảo mà.

14. Chương 14: Đêm Diên Cuồng

Tôi đứng trong phòng tắm nhìn dụng cụ súc ruột một hồi rất lâu, toàn thân mồ hôi nhễ nhại. Nghĩ đến trong phòng có một tiểu thụ hợp khẩu vị của mình vừa mới rửa sạch PP nằm trên giường chờ tôi, máu trong người sôi sục cả lên. Tưởng tượng lát nữa tắm xong nhào lên người hắn, vuốt ve thân thể cường tráng, để cặp chân dài trên vai, sau đó trực tiếp cắm vào hoa cúc vừa được khai phá.

Chờ một chút, bao lâu rồi tôi chưa nhiệt tình như vậy, chỉ vừa nghĩ đến hình ảnh đó, thằng em phía dưới bắt đầu ngo ngoe ngóc đầu rồi. Tôi cũng không ngờ thằng em này hôm qua bị đè ép như vậy mà hôm nay hưng phấn phơi phơi như thế. Lập tức mở vòi sen tắm rửa sạch sẽ, đợi lát nữa còn phải đi chiến đấu đấy, tôi không thể lãng phí sức lực trong phòng tắm này.

Những hình ảnh nóng bỏng trong đầu rõ ràng có ảnh hưởng rất lớn đến thằng em nhà tôi, trông nó hoạt bát kinh khủng cho dù tôi chưa đụng đến đã chào cờ thẳng tắp chờ tấn công rồi.

Tôi dùng tay xoa đầu thẳng nhỏ, hình như nó mạnh mẽ hơn bình thường rất nhiều. Cảm giác này làm tôi nhớ đến lần đầu tiên em gái tôi tìm cho tôi một tiểu thụ, đó là lần đầu tiên tôi gần gũi đàn ông. Khi đó nhìn tiểu thụ yếu điệu đó tôi không cương nổi, sau đó trốn trong phòng tắm vờ tắm rửa nhưng lén uống một viên thuốc màu xanh dương. Thuốc Viagra đó có công dụng tăng tinh thần cho cậu em héo rữa. Thật sự là công hiệu, sau khi tôi uống xong quả nhiên sung sướng hưởng hoa cúc đầu tiên trong đời.

Chuyện đó qua đi, tôi chậm rãi phân tích thì loại thụ ẻo lả và phụ nữ không khác nhau là mấy, chỉ là tiến vào khác chỗ thôi. Vì vậy sau này tôi dẹp bỏ được khúc mắc, không phải dùng thuốc đó nữa.

Nhưng bây giờ tôi có lại cảm giác hưng phấn lần đầu tiên năm đó, kỳ thật tôi rất mong chờ cuộc ân ái này.

Không đúng... Em gái tôi đã đến, mang theo dụng cụ súc ruột này, Trần Đường còn mang cà phê cho tôi...

Tôi tắm qua loa cho xong, nhảy bổ vào phòng ngủ.

Trần Đường đắp chăn ngồi trên giường xem sách nấu ăn, nhìn tôi hối hả chạy vào, liền xốc chăn lên, quả nhiên bên dưới trần trụi. Đúng thật là có âm mưu mà, nếu không sao lại trùng hợp như vậy?

Tôi phóng lên giường, cười ngang người hấn hỏi: “Anh cho tôi uống Viagra?”

Hấn nhìn tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Sao anh lại biết?”

Tôi biết Trần Đường là một thanh niên đơn thuần, vừa hỏi là khai ngay. Nói như vậy người bày kế cho hấn chuốc thuốc tôi không ai khác chính là con em gái quý hóa nhà tôi.

Tôi thấy thẳng nhỏ của tôi căng cứng đến đau đớn, nếu tôi đâm thẳng vào giường có thể làm giường thủng một lỗ không?

“Anh cho bao nhiêu viên?” Trước kia tôi từng uống nhưng lúc đó không mãnh liệt như hiện tại, có thể thấy tôi uống không chỉ một viên.

“Ừm... Hình như là ba viên, Chúng ta không phải vẫn làm ba lần một đêm sao? Mỗi lần một viên.”

Tôi muốn học máu luôn, trời ạ, mỗi lần một viên? Một lần không phải tính như vậy đâu a.

Người bình thường chỉ cần nửa viên là đủ rồi, anh cho đến những ba viên. Anh cho là thứ này là đường vo viên hay sao, tôi muốn chết, bị trúng thuốc liều cao như vậy dù không chết do sốc thuốc cũng chết do tính tấn.

Sau đó không phát sinh chuyện ân ái điên cuồng gì vì hấn cho thuốc quá liều, tôi bị phản ứng phụ, đầu đau

đến ngất đi.

Đến khi tôi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện. Bác sĩ và y tá ai đi ngang nhìn tôi cũng cười kì quái. Tôi thật hận không thể đau đến ngất đi lần nữa, vừa nghĩ đến việc dùng Viagra quá liều đến nhập viện thì chỉ muốn đập đầu vào đệm hủ chết cho rồi. Thật không biết sau khi tôi ngất xỉu thì Trần Đường mang tôi đến bệnh viện như thế nào, nếu như lúc đó tôi trần như nhộng còn có một cột trụ dựng thẳng lên trời, tôi tin chắc bác sĩ và y tá đã đặt nickname cho tôi là “Gay chơi Viagra” rồi.

Tiếng bước chân chậm rãi lại gần giường bệnh của tôi, một âm thanh truyền đến: “Y tá vừa báo là anh tỉnh rồi, đừng giả bộ bất tỉnh nữa.”

Âm thanh này không ai khác chính là con em gái trùm lừa đảo của tôi. Tôi mở mắt, biết chắc chính là nó, chỉ là khuôn mặt nó bây giờ có màu xanh dương, vì vậy khuôn mặt xinh đẹp bình thường của nó không khác gì Avatar. Trước kia khi dùng Viagra tôi có xem hướng dẫn sử dụng, cũng biết đây là tác dụng phụ của nó, một thời gian sẽ hết nên không kinh hãi lắm.

Chỉ là đầu sỏ hại cuộc đời tôi còn đứng đó cười rất thỏa mãn, tôi cảm thấy rất rất bức: “Trần Đường đâu, anh ta đi đâu rồi?”

“Ha ha, vừa tỉnh câu đầu tiên đã hỏi Trần Đường nhà mình rồi, không quan tâm đến em.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi ân cần hỏi thăm nó: “Em là bác sĩ kiểu gì vậy hả? Giấy phép vứt đi à. Sao để Trần Đường chuốc thuốc quá liều như vậy? Thiếu chút nữa đau đầu chết anh mày rồi.”

Trên mặt nó hiện chút xấu hổ: “Trước đó em có nói với cậu ấy là mỗi lần một viên, ý là mỗi đêm cho anh uống một viên, ai nghĩ anh ấy lại hiểu là một hiệp một viên chứ, không phải lỗi của em.”

“Còn lý sự... Trần Đường đâu?”

“Anh ấy hả, về nhà nấu cháo cho anh rồi. Có bạn gái ở đây chăm sóc anh còn đòi hỏi người khác hả, anh yêu.” Em gái tôi lại giọng trêu chọc tôi.

“Diệp Vô Hạ, em phải nhớ cho kỹ, chúng ta là anh em ruột cùng cha cùng mẹ đó.” Tôi dùng ánh mắt mà tôi cho là hung ác nhất trừng nó.

Sau đó nghe Diệp Vô Hạ kể lại mới biết khi tôi ngất xỉu, Trần Đường gọi cho em gái tôi hỏi nó xem nên làm sao. Nó bảo Trần Đường mặc quần áo cho tôi, sau đó đón xe đưa tôi đến bệnh viện rồi gặp nó ở cổng, hai người đưa tôi đến phòng cấp cứu. Nó giả mạo thành bạn gái tôi, nói là chúng tôi chơi trò tình thú nhưng tôi không cẩn thận dùng quá liều.

Mặc dù khi chơi trò tình thú với bạn gái mà uống Viagra rất đáng xấu hổ nhưng dẫu sao cũng khá hơn là bị bạn trai chuốc thuốc quá liều. Nếu thật sự là lý do sau chắc là nhật báo sáng sớm mai sẽ đăng tin giật

gân này quá, tôi sẽ bị tầng tầng lớp lớp phóng viên vây quanh, người người vây xem.

Nằm bệnh viện thật sự rất khó chịu nên khi đầu vừa đỡ đau là tôi la hét đòi xuất viện. Vì ca của tôi không nguy hiểm nên bác sĩ gọi Diệp Vô Hạ mang một trận rồi bảo tôi chú ý này nọ, sau đó đồng ý cho tôi xuất viện. Vừa đến cổng thì gặp Trần Đường vừa tới, trên đường về Diệp Vô Hạ vẻ mặt khổ sở trách mắng Trần Đường, kể lể nó bị bác sĩ mắng ra sao. Trần Đường một bên nhìn sắc mặt tôi, một bên xấu hổ xin lỗi Diệp Vô Hạ.

Sau vụ đó, hai ngày liên tiếp tôi nhìn tất cả hoa trong vườn đều là màu xanh dương, cũng may vài ngày sau thì tác dụng phụ cũng hết. Nếu như không phân biệt được xanh lá và xanh dương thì làm sao vẽ tranh được đây? Không lẽ tôi sẽ trở thành kỳ nhân vẽ lá cây màu xanh dương.

Xem ra, sự điên cuồng nào cũng có cái giá phải trả cả.

15. Chương 15: Tư Tưởng Đam Mỹ Nguy Hiểm Nhất Thế Giới

Một tuần sau khi tôi xuất viện, tôi trở về cuộc sống thường ngày, Trần Đường đóng trọn vẹn vai Osin chăm chỉ cho tôi. Mặc dù tác dụng phụ của Viagra chưa tiêu trừ nhưng mỗi ngày được hầu hạ tận răng thể này quả thật khiến tôi sắp biến thành sâu gạo luôn rồi.

Vụ ngộ độc Viagra làm tôi đau đầu rờn rã vài ngày, hai mắt đều nhìn mọi người ra thổ dân Avatar. Vì vậy sau khi tôi xuất viện, Trần Đường cũng không đi đâu, thường xuyên ở nhà chăm sóc tôi. Hằng ngày thuốc men món bổ dâng lên ngập miệng, tôi có cảm giác mình giống như bà đẻ trong tháng, bụng phẳng của tôi cũng sắp tròn vênh ra rồi.

Cũng may Trần Đường là huấn luyện viên trong võ đường gia đình mình nên dù có vắng mặt một thời gian cũng không sao, ít ra ba hắc cũng không đuổi hắc ra khỏi nhà.

Trong thời gian rảnh rỗi tôi lên mạng tra cứu tìm thông tin về Trần Đường, có thể là do tên của hắc rất phổ biến nên tìm được những mấy nghìn trang kết quả. Vì vậy tôi sửa từ khóa lại thành ‘Trần Đường võ thuật’, kết quả là tìm được một chút tin về hắc. Bây giờ tôi mới biết người đàn ông chuyên lo việc nhà của bếp núc cho tôi đã từng tham gia rất nhiều giải đấu võ thuật, mà đạt được nhiều thành tích xuất sắc nữa chứ.

Nhưng để lại hậu quả cũng không ít, trên người hắc có rất nhiều vết sẹo, trước kia tôi còn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng bây giờ xem tin tức online, hóa ra đó là vết thương khi đấu giải. Xem ra số hắc cũng khổ, từ nhỏ đã phải chăm sóc em trai em gái, còn bị ông bố đánh tới đánh lui, nếu như bố hắc không phải là võ thuật gia thì luyện võ thời thơ ấu của hắc có thể viết thành nhật ký tuổi thơ bị ngược đãi rồi.

Khó trách lần đầu tiên của tôi làm đến chỗ ấy của hắc rách ra mà còn bước đi được, nguyên nhân là do rèn luyện từ thuở bé... Không đúng, hoa cúc sao có thể luyện công phu thiên hạ vô địch được.

Sau khi tôi xuất viện, em gái tôi khi rảnh rỗi đều ghé sang chơi, nó không bày mưu tính kế, đứng sau hậu trường giật dây Trần Đường nữa. Xem ra vụ Viagra cũng làm nó một phen hú vía. Hơn nữa từ sau khi thường thức được thức ăn Trần Đường nấu thì xem ra có kế hoạch làm ổ ở nhà tôi luôn rồi.

Khi tôi đuổi nó đi thì nó cố sức níu kéo bằng cách kể cho tôi nghe về chiêu trò của nó dùng với Trần Đường, quá trình nó đã làm như thế nào để đưa con sơn dương lạc đường này về lại chính đạo (?). Trần Đường trong quá khứ chỉ là không có hứng thú nhiều lắm với phụ nữ, không có cảm giác muốn gần gũi ân ái lắm với người khác phái. Nếu như bác sĩ tâm lý chân chính ai ai cũng sẽ như nhau cho hắn lời khuyên đúng đắn, viết toa thuốc cho hắn vài viên Viagra rồi đá hắn về thử lại với bạn gái. Nhưng xui xẻo là hắn gặp phải em gái tôi.

Sau khi em gái tôi nghe hắn khai bệnh xong liền kiên định phán một câu xanh rờn: “Sở dĩ cậu không ham muốn tình dục với phụ nữ là bởi vì —— cậu thích đàn ông.”

Nó xúi Trần Đường đi ngâm mình trong suối nước nóng chuyên dành cho Gay, kết quả hại Trần Đường bị một đám tiểu 0 đeo bám đến hoảng sợ bỏ trốn. Sau đó nó đổi chiến thuật lại thành đi tắm tại nơi dành cho cả nam lẫn nữ, tùy cơ ứng biến, tự do phát huy. Nhưng thân thể Trần Đường săn chắc quá đẹp thu hút không biết bao nhiêu kẻ đói khát, sau đó hắn cũng bị hù đến chạy mất. Kết quả khi đi qua con hẻm nhỏ vừa khóa bắt gặp tôi đang XXOO một tiểu thụ éo lả. Hắn có nói với em gái tôi rằng hắn vừa nhìn thấy cảnh thật việc thật hai người đàn ông đang XX, em gái tôi dùng lý lẽ giết người không gươm đao của nó thôi miên Trần Đường rằng nếu thích thì phải tiếp cận, sau đó nghĩ ra biện pháp ép đối phương làm chuyện kia, làm xong rồi thì người đó thuộc về mình.

Nhưng có một điều em gái tôi sai lầm chính là nó nghĩ Trần Đường là công, luật bắt thành văn trong đam mê từ trước đến nay đều là công nhìn thấy vẻ mặt mê đắm của tiểu thụ khi XXOO rồi nảy sinh ý định ép tiểu thụ XXOO, kết cục viên mãn thành đôi thành cặp sao.

Vì vậy nó chỉ đạo Trần Đường đến quán bar tấn công tôi. Khi tấn công thất bại thì Trần Đường có gọi điện cho em gái tôi báo cáo tình hình, em gái tôi mách nước rằng nếu không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, đánh ngất đối phương rồi tha đi.

Sau khi tôi bị đánh bất tỉnh thì chính em gái tôi là người hướng dẫn Trần Đường thuê phòng khác sạn, thậm chí khi tôi mê mang thì nó có đến tận hiện trường để chỉ đạo. Đến khi nó nhìn thấy người đàn ông bị Trần Đường bắt đi chính là tôi thì mặt nó đen hơn phân nửa. Nhưng cuối cùng nó vì đam mê mà bán anh trai ruột.

Giải thích rõ từ đầu như vậy nên có nhiều khúc mắc được giải đáp, giống như vì sao lần đầu vừa gặp đã bắt cóc và chơi trò cưỡng hiếp tôi, cái này tuyệt đối chính là con em gái tôi chỉ đây mà, bởi vì câu cửa miệng của nó chính là: “Tình yêu của 2 người đàn ông chính là tình dục, làm qua một lần là thành chánh quả rồi.”

Khi đó tôi có cảm giác hình như vừa nuốt phải thứ gì, cũng chính là do em gái tôi sợ tôi không cương nổi nên thừa dịp Trần Đường đi tắm đã chuốc thuốc tôi.

Tôi đã nói mà, trong miệng có vị gì là lạ, nhưng chính vì vậy mà dưới kỹ thuật tậ lậu đó mà tôi còn hưng phấn làm đến những ba hiệp. Không đúng, sau khi Trần Đường dọn đến ở chung hình như tôi không dùng

qua thuốc à nha, nhưng sao đêm nào cũng có thể bị hấn ép đến bắn vài phát cơ chứ? Chẳng lẽ tôi đang rong thời kỳ xung mẫn bộc phát, hay là tôi tự nhiên giống như tiểu công trong đam mỹ đều có thần công bất bại sao?

Ngày nào cũng suy nghĩ miên man nên đầu đau mãi không khỏi.

Ăn no ngủ đủ rồi tôi quyết định đi ra ngoài dạo phố, Trần Đường đi theo tôi làm bảo tiêu, thật sự thỏa mãn tính hư vinh của tôi. Quả thật hận rằng sao trước mặt không xảy ra vụ giết người, cướp của, đốt nhà này nọ, để tôi có dịp chỉ huy Trần Đường võ nghệ đầy mình xuất chiêu trừ gian diệt ác, diệt bạo an dân, rồi tôi đến gần xem xét hiện trường thăm khóc.

Đáng tiếc tôi đi dạo hết hai ngày rồi, ngoại trừ Trần Đường và tôi mua vài bộ quần áo thì không xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa cả. Không nhẽ nơi tôi sống lại thái bình như vậy, sao ngay cả một vụ tí ti cũng không xảy ra? Hay là do tôi không có số đen đi đến đâu có người đến đó chẳng?

Đi dạo phố hai ngày, tôi mua vài món đồ dành cho mùa hè như là áo thun, áo sơ-mi, quần lửng và giày xăng-đan, còn mua cho Trần Đường không ít quần áo và giày thể thao.

Trần Đường mua rất nhiều dụng cụ nhà bếp, còn mua thêm một thùng tắm gỗ đặt trong phòng tắm.

Xem ra Trần Đường thật sự là giỏi việc nước đảm việc nhà. Làm sao bây giờ, tôi lại có suy nghĩ nếu hấn là phụ nữ tôi nhất định sẽ kết hôn với hấn.

16. Chương 16: Phòng Tắm Tiên Tình

Phòng tắm của tôi không tính là nhỏ nhưng nó rất trống trải, bên trong chỉ có bồn cầu, máy nước nóng và bồn rửa mặt. Thùng tắm bằng gỗ mà Trần Đường mua trong chuyến dạo phố dễ dàng đặt tại giữa phòng tắm. Chả là Trần Đường sau khi xem xong một cảnh phim cổ trang mỹ nhân tắm trong thùng gỗ liền quyết chí phải sắm một cái. Mặc dù bồn tắm hiện đại không thiếu, nhưng nếu mua khi xây phòng tắm sẽ tốt hơn, bây giờ muốn lắp thì phải tốn công sửa chữa nữa. Mà thùng gỗ thì khác, chỉ cần để trong phòng tắm là xong, còn có thể di chuyển. Mấu chốt chính là... Nó rất sâu, bên trong còn có ghế nhỏ, hoàn toàn có thể chứa được hai người.

Mặc dù thân thể gần đây của tôi không tốt lắm, cùng Trần Đường tắm chung chưa từng xảy ra cuộc đại chiến trong phòng tắm nào, nhưng tôi cũng ghét cho hấn. Lúc này tôi mới phát hiện nguyên nhân chân chính vì sao Trần Đường không có ham muốn tình dục với phụ nữ, tôi thầm cảm tạ bản thân mình thật may mắn lợm được bảo vật rồi.

Có thể là từ nhỏ hấn luyện võ nhiều, luyện đến mình đồng da sắt luôn rồi, hoặc là do khi đấu võ chịu thương vô số lần nên phản ứng của nơi phía trước rất chậm. Tôi ghét hấn nửa ngày cũng không có bao nhiêu phản ứng nhưng chỉ cần tôi đưa ngón tay tiến vào lỗ nhỏ phía sau, mát-xa tuyến tiền liệt một chút thì rất nhanh hấn có phản ứng.

Loại thể chất này, ưm, quả thật là trời sinh làm tiểu thụ mà.

Tình huống này làm tôi liên tưởng đến lúc trước tôi xem hình trên mạng, những con thú trong vườn thú đến kỳ giao phối sẽ trở nên hung dữ, nếu nhân viên chăm sóc giúp chúng chạm của quý nhất định sẽ bị chúng đá. Phương pháp duy nhất chính là mặc đồ phòng hộ, tiến vào hoa cúc của voi để mát-xa tuyến tiền liệt giúp nó bớt căng thẳng. Nhưng voi quá lớn, những nhân viên đó cơ hồ phải chui cả nửa người vào. Tôi toát mồ hôi lạnh khi xem vô số voi bị bạo súc như vậy, nhưng chính mình bây giờ cũng đang làm công việc tương tự. Nhưng cảm giác giúp hấn mát-xa tuyến tiền liệt thật là tuyệt.

Có thể do đối phương chính là Trần Đường, chứ nếu đổi lại bảo tôi đi giúp voi thì không có chuyện đó đâu.

Tôi ngâm mình trong làn nước nóng, nhô đầu khỏi mặt nước, Trần Đường đứng trước mặt tôi vừa tắm tôi mút hấn, một tay tôi đùa giỡn hai quả trứng, tay kia luồn vào phía sau mát-xa cho hấn. Nhờ nước nên việc khai thác rất thuận lợi, dễ dàng đưa được bốn ngón tay vào, mỗi lần tôi ấn điểm mẫn cảm kia, tôi có thể cảm nhận được vật nhỏ trong miệng mình nảy lên từng đợt, xem ra hấn rất thích kiểu này.

Mà thằng em tôi cương cứng đến phát đau rồi, tôi đứng lên hôn hấn, bảo hấn xoay người lại. Hấn nói: “Không được, thân thể anh còn chưa hồi phục, nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian nữa đi.”

“Tôi nghỉ ngơi một tuần rồi, không sao đâu.” Tôi trấn an hấn, muốn hấn xoay lưng về phía tôi.

Hấn nhìn tôi một chút, muốn nói gì đó nhưng thôi, quay người lại. Tôi nắm thắt lưng hấn, từ phía sau chậm rãi tiến vào.

Có lẽ là do thay đổi môi trường hoặc có lẽ lần này do chính tôi chủ động hay là do tôi nhịn một tuần rồi. Bất luận là do nguyên nhân gì cũng được, dù sao hôm nay tinh lực vô cùng dồi dào. Tôi ôm thắt lưng đưa đẩy vừa nhanh vừa mạnh, hấn bị đâm đến phải nắm chặt thành thùng gỗ để giữ thăng bằng. Tôi tìm đúng điểm điện giật trong cơ thể hấn, rồi nhắm vào nơi ấy tiến công, một tay còn lưu loát xoa nắn thằng em nhỏ phía trước của hấn, cuối cùng đưa cả hai đến cao trào.

Trong giây phút quyết định ấy, tôi cắn sau gáy hấn, để lại trọn vệt dấu răng.

Mặc dù có thể ngay lúc đầu tôi không thích hấn nhưng sau khi sống chung với nhau hơn nửa tháng thì cảm giác đã thăng hoa đến độ tôi nghĩ rằng hai đứa chúng tôi quả thật rất xứng đôi. Tôi rất muốn cùng hấn sống những ngày tháng như vậy cho đến một ngày nào đó chia lìa.

Trong khi hai người chúng tôi đắm chìm trong dư vị cao trào. Bỗng nhiên ở cửa phát ra tiếng động làm tôi hoàn hồn. Tôi quay đầu nhìn lại, không ai khác chính là con em gái đứng ở cửa phòng tắm cầm điện thoại di động chụp hình chúng tôi. Chấn động này làm chúng tôi ngây dại một lúc lâu, tôi là người đầu tiên phản ứng gọi Trần Đường: “Nhanh đoạt di động của nó.”

Tôi vốn tưởng rằng cao thủ như Trần Đường vừa nghe tôi nói sẽ lập tức đập thùng gỗ bay qua giật lấy điện thoại di động, rồi xóa đi mấy tấm hình kia (có lẽ tôi xem phim kiếm hiệp hơn nhiều chăng). Nào ngờ Trần

Đường lại với tay lấy khăn bọc chúng tôi lại, sau đó nhìn tôi cười xấu hổ.

Tôi lúc này mới đen mặt phát hiện, hai người chúng tôi đang trong trạng thái nào.

Tôi chết.

Chuyện tình trong phòng tắm bị em gái tôi chụp được hơn mười tấm hình, còn vui sướng reo hò: “Uyên uyên ôm nhau, Ương đứng bên xem.” Câu danh ngôn nổi tiếng như vậy lại có kết cục thế này.

Chờ nó đi ra rồi hai người chúng tôi mới tách ra, tôi lập tức khoác áo khăn vào đi ra ngoài tìm con nhỏ đó tính sổ. Trần Đường cũng muốn đi ra nhanh nhưng tôi bảo hắn rửa sạch bên trong trước đã, đừng vội. Mặt hắn hồng một chút, sau đó kéo tôi lại cắn lên cổ tôi một phát.

Hắn nói: “Để lại cho anh chút kỷ niệm.”

Hẹp hòi, không phải chỉ là cắn một chút thôi sao, không tự ngấm lại là những lúc hắn mút cho tôi toàn cắn thẳng em tôi đó sao.

Tôi đi ra ngoài, liền tìm ra ngay được con sói đam mỹ phiền toái kia ở phòng vẽ tranh, nó ngồi trên ghế sofa ôm điện thoại cười ngu dại. Tôi đi đến muốn giật lấy điện thoại nhưng thất bại. Nó nhét điện thoại vào quần nhỏ, thách thức: “Có ngon thì tự lấy đi.”

Giỏi ha, tôi gặp phải lưu manh rồi.

Từ hồi còn nhỏ nó đã có tật xấu thích cất đồ vật vào trong quần hoặc váy, lớn già đầu như vậy rồi cũng không thay đổi.

9 năm trước khi tôi tốt nghiệp nó chỉ mới 15 tuổi, một sự cố ngoài ý muốn cướp đi ba mẹ của chúng tôi. Hai người chỉ để lại cho anh em chúng tôi một căn hộ cũ.

Lúc ấy tôi đã trưởng thành, từ khi còn ở đại học đã bắt đầu bán tranh kiếm tiền. Khi đó hai chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau. Nó muốn gì tôi đều tìm mọi cách mua cho nó, vì vậy chiều chuộng nó đến hư hỏng rồi.

Tôi là con trưởng, căn hộ đáng lẽ là phần thừa kế của tôi nhưng tôi sợ nó sau này không có chỗ ở nên để nó đứng tên căn hộ luôn. Thậm chí sau này khi bạn gái tôi bàn bạc về hôn nhân cũng từng đề cập muốn tôi lấy lại căn hộ đó nhưng tôi không đồng ý, cuối cùng dẫn đến chia tay. Nhưng khi đó tôi không trách em gái, mà vay ngân hàng kỳ hạn ba mươi năm để mua căn hộ tôi đang sống.

Không có cách nào khác, bởi vì nó là em gái tôi — là máu mủ duy nhất trên đời này, tôi không có cách nào không chiều đãi nó. Chỉ có nó, mới thường ghé thăm, chăm sóc ông anh già xui xẻo không biết quan tâm bản thân này. Chỉ có nó, mới dùng hết mọi cách tìm cho tôi một người bạn đồng hành (mặc dù là đàn

ông).

Tôi biết chắc không lấy lại hình chụp được rồi, chỉ đành ngồi năn nỉ nó: “Delete ảnh đi mà.”

“Không được, đây là mồ hôi nước mắt em vất vả lắm mới chụp được cảnh nam nam ân ái chân thực mà, em phải online chia sẻ với các chị em khác nữa.”

“...Vậy...Trước lúc chia sẻ có thể làm mờ khuôn mặt bọn anh được không?” Tôi biết nó đã quyết định rồi thì không thay đổi được, tôi chỉ còn nước lui từng bước một.

“Được, nhưng có một điều kiện đó là em muốn ăn thức ăn chị dâu Trần Đường nấu trong vòng một tuần.” Lời này vừa thốt ra, tôi cùng Trần Đường vừa thay đồ đi ra mặt đều đen lại.

Cái gì mà chị dâu Trần Đường chứ? Diệp Vô Hạ, em cũng quá thiên tài rồi.

17. Chương 17: Nữ Tử Tiểu Nhân A

Tôi ngồi trên sofa phê đầu võ mồm với em gái, Trần Đường nhìn thức ăn trong tủ lạnh rồi bảo tôi rằng không đủ nên muốn ra ngoài mua thêm, em gái tôi nhanh nhẩu xung phong đi cùng. Tôi không thể để hai người bọn họ tiếp xúc thân mật quá như vậy được, nên cuối cùng cũng đành đi theo.

Đến chợ, hai người bàn bạc với nhau muốn mua thức ăn gì, làm món nào, thật tâm đầu ý hợp. Còn tôi thì ngoài ăn ra thì chỉ thấy chúng nó nhìn về ngoài cũng đẹp, thế thôi, còn lại là mù tịt. Hai người một nam cao to vạm vỡ, một nữ xinh xắn thuốt tha, đứng bên nhau quả là xứng đôi vừa lứa. Thậm chí bà bán thức ăn còn chào họ: “Ông chủ, bà chủ hôm nay muốn mua gì?”

Đột nhiên tôi cảm thấy có chút xót xa, bởi vì ngay lúc đó không thể hét lớn: “Trần Đường là bạn trai của tôi.”

Mua thức ăn về, Trần Đường đeo tạp dề, tiến vào nhà bếp xử lý chỗ thực phẩm này, em gái tôi cũng vào giúp đỡ. Tôi nhìn qua nhìn lại, thấy không có việc gì cho mình, đành lui thủ vào phòng vẽ, lôi bức tranh đã ngừng một tuần ra vẽ tiếp.

Đến khi hai người nấu xong thì bức tranh của tôi không khác bản thảo là mấy, nói chung khoảng 3 ngày tôi hoàn tất một bức tranh. Dù sao đó cũng chỉ là tranh trang trí, không phải nghệ thuật cao cấp gì, chỉ cần vừa mắt người xem là được, dù sao vẫn hơn ngồi trong xưởng vẽ nhái lại danh tác của ai đó. Tôi nghĩ điểm khác nhau lớn nhất của tôi và những họa sĩ chép tranh chính là họ không vẽ lại tranh của tôi, chỉ một điều này cũng khiến tôi cảm thấy mình có phong thái nghệ sĩ.

Bàn gấp trong nhà bếp có vẻ nhỏ cho cả ba người ngồi ăn, nên chúng tôi chuyển sang ăn tại bàn trà ở

phòng khách. Trước kia không để ý, nhưng trong khoảng thời gian qua cùng Trần Đường ăn ở trong bếp đã dần thành thói quen, nay chuyển sang đây cảm thấy là lạ.

Thói quen quả là một thứ kỳ lạ, có nhiều việc đã làm đi làm lại từ năm này sang năm khác, đột nhiên có một sự thay đổi kéo đến cũng có thể tiếp ứng rất nhanh, nhưng nếu quay ngược lại trở về khi chưa thay đổi thì lại không quen.

Khi dùng cơm, Trần Đường vẫn như bình thường gấp thức ăn cho tôi, còn tôi vẫn tự nhiên ăn hết, làm cho em gái tôi thấy lạ.

Sau khi em gái tôi nhìn thấy cách bọn tôi sống chung liền lên mặt sửa lại chỉ thị, nó chân thành bảo Trần Đường: “Cậu đừng chiều chuộng anh trai tôi, ngoài bản mặt của anh ra còn lại rất tệ lậu. Không biết nấu cơm, không biết làm việc nhà, hồi còn nhỏ dù chai dầu ăn ngã, anh cũng không cầm lên. Cậu có biết người bạn gái trước đây đã anh đã nói gì với tôi không? Cô ả nói: Đẹp trai thì sao? Đẹp trai mà không biết nấu cơm. Làm nghệ thuật thì sao? Ngay cả căn hộ cũng không mua nổi, hồi trước sao nuôi được gia đình?”

Tôi đỏ mặt hộc hột ả, tôi biết tôi có nhiều khuyết điểm, nhưng em gái à, có cần vạch áo cho người xem lưng như thế không.

“Làm nghệ thuật rất tốt, rất có tài năng, hơn nữa anh ấy có nhà mà.” Trần Đường đỡ lời cho tôi.

Diệp Vô Hạ khinh bỉ đảo mắt, nói: “Để tóc dài là có tài năng nghệ thuật? Nếu như anh để râu mặc quần rách cầm cái chén mẻ thì ra đường ăn xin cũng được đấy. Hơn nữa nhà này chưa phải thuộc quyền sở hữu của anh đâu, anh còn nợ 25 năm tiền mua nhà, trong 25 năm tới bất cứ khi nào không có tiền trả đều có thể bị đá ra đường.”

“...Tôi có chút tiền, tôi có thể trả giúp...” Trần Đường suy nghĩ một lát, nói ra những lời này.

Diệp Vô Hạ nhú mày nói: “Hai người quen nhau bao lâu mà cậu nói như vậy? Chẳng lẽ cậu tin vào lời dạy vợ chồng đồng lòng tát biển Đông cũng cạn à? Hay một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa à? Hay là cậu có quyền luyến người đàn ông đầu tiên của đời mình, vì lần đầu của cậu là cùng với anh nên muốn bên anh cả đời?”

Trần Đường bị con em gái tôi nói trấn áp một hồi, dần trầm tư không lên tiếng.

Tôi ngồi ở giữa bị bỏ rơi không ai thèm đoái hoài đến, chăm chú nhìn Trần Đường, thấy hắn không phản ứng gì, tôi tức giận trừng con em. Em có ý gì hả? Ban đầu miệng mồm đầy thuật ngữ Đàm Mỹ chuyên nghiệp đẩy tôi vào con đường BL. Sau đó còn không ngừng nhồi nhét cho tôi một đám tiểu thụ nữa chứ, lần trước màn bắt cóc tình nhân như truyện Manga ấy của Trần Đường đều là do nó xếp đặt cả.

Bây giờ nó lại châm ngòi ly gián mối quan hệ của chúng tôi, đây là sao hả? Muốn chúng tôi xác định mối quan hệ này thật rõ ràng? Nếu như vậy thì không có cửa cho tôi xen miệng vào.

Kỳ thật trải qua một thời gian ở chung với Trần Đường, tôi trở nên ỷ lại vào hắn rất nhiều phương diện, nhưng sự thật không phải là truyện cổ tích, tình yêu trong đời thường không có kết thúc hạnh phúc mãi mãi về sau như công chúa và hoàng tử trong truyện cổ tích. Thậm chí những cặp vợ chồng thần tiên trong mắt người đời cũng có thể chia tay, những đôi tôi quen trên 50 tuổi đều đã ly hôn, đừng nói đến hai người đàn ông với nhau. Chơi đùa một khoảng thời gian là một chuyện, nhưng hai người sống với nhau lâu dài, yêu thương nhau mãi vốn không có khả năng.

“Tôi... thích anh ấy.” Một hồi lâu sau, Trần Đường nhìn chúng tôi, kiên định nói ra lời này.

Mặc dù đây là lời tôi thích nghe nhưng em gái tôi lại không vui, bắt đầu phản pháo.

“Thích là được sao? Chẳng lẽ hai người có thể kết hôn sinh con sao? Nghe tôi nói này, chi bằng...” Em gái tôi cười rất chi là xảo quyệt, đưa ra một phương pháp: “Chi bằng cậu kết hôn với tôi, ba chúng ta ở chung, vậy là giải quyết hết mâu thuẫn rồi sao?”

“Không được!”

“Được nha.”

Trần Đường và tôi đồng thanh trả lời quan điểm của mình về kế hoạch kia, nhưng đáp án lại hoàn toàn ngược nhau. Người nói không được là Trần Đường, còn người chấp thuận là tôi. Hắn nghe câu trả lời của tôi xong thì tức giận đứng dậy đập bàn, nhìn chằm chằm tôi.

Tôi vừa thấy hắn vỗ cái bàn đã hoảng hết cả hồn, hôm nay hắn nấu tổng cộng năm món cộng một canh, chính là món tôi thích ăn nhất – canh cá, tôi còn chưa ăn xong nha. Lần đầu tiên, cơ thể theo kịp tốc độ tư duy, hai tay bưng tô canh cá lên.

“Ầm” một tiếng, bàn trà dùng để ăn cơm nát bét, trên mặt Trần Đường hiện ra chút xấu hổ, trên mặt em gái tôi hiện vẻ kinh hoàng, còn mặt tôi thì đầy vẻ hoan hỉ — vì may mắn bảo vệ được tô canh cá bình an vô sự.

Sau đó chúng tôi chuyển sang bàn nhỏ ngoài sân tiếp tục dùng cơm, nhưng thức ăn bây giờ chỉ còn mỗi món canh cá mà thôi. Thức ăn ít không nói, ba người ngồi dùng cơm sắc mặt đều kém, vất vả lắm ăn xong bữa cơm này, tôi mới phát hiện tô canh cá vẫn còn y nguyên chưa ai đụng đến.

Cơm nước xong xuôi, em gái tôi thì thăm bên tai tôi: “Anh hai, Tiểu Đường Đường nhà anh thật kinh khủng, anh nhớ bảo trọng nha.”

Chờ nó về rồi tôi mới ngộ ra rằng nó vừa gây chuyện xong liền bỏ trốn, để lại mình tôi ở chỗ này dọn dẹp một mình. Tôi nghĩ mà sầu, tí nữa làm sao vượt được cơn giận này của Trần Đường đây.

Lúc Diệp Vô Hạ bàn kế hoạch kết hôn xong ba người ở chung, đầu tôi nóng lên, tự nhiên nghĩ đó là một

ý hay. Nhưng bây giờ cần thận nghĩ lại, để tình nhân của mình kết hôn với người khác, tình cảnh này với những kẻ phụ bạc trong phim truyền hình có gì khác nhau đâu.

Diệp Vô Hạ, may mắn cho anh may một hồ quá to mà.

18. Chương 18: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Chúng Tôi

Ngày đó sau khi em gái tôi ra về, tôi giải thích với Trần Đường một hồi lâu, may mắn là nhận được phản ứng rất tốt. Có lẽ Trần Đường thuộc loại dùng cơ bắp nhiều hơn là não, hoặc có lẽ hắn là dạng người đã quyết định sẽ không hối hận, dù sao hắn đã chấp nhận tôi rồi.

Mặc dù ban đầu tôi không quen với tình cảm Trần Đường dành cho mình nhưng cần thận ngẫm lại, tôi cũng có ý muốn cùng hắn chơi đùa cho đến khi hắn từ bỏ mới thôi. Dù sao ba mẹ tôi đều đã mất sớm, không có ai hối thúc tôi kết hôn. Nhà hắn còn hai em trai và một em gái, không sợ việc nối dõi tông đường, cùng lắm thì ba hắn đến đây một chưởng đánh chết tôi, dù sao trong xã hội hiện đại ngày nay tìm được một người tốt như Trần Đường quả là rất hiếm.

Tôi quyết định ở bên cạnh hắn, cho dù tương lai Trần Đường nhiệt huyết dâng lên muốn bạo cức tôi thì tôi cũng chấp nhận.

Ngay buổi tối hôm đó, tôi cùng hắn cam kết mấy điều khoản công bằng:

1. Anh không được ra ngoài lăng nhăng. (Việc này, cũng tốt, đỡ phải dính HIV)
2. Phải tập thương yêu hắn. (Ừ ừ, nhất định sẽ tập)
3. Ăn cơm xong phải phụ rửa chén. (Tôi sẽ cố hết sức không làm vỡ chén)
4. Mỗi ngày đều phải cùng nhau tắm (Chỉ cần không phải lần nào cũng làm trong phòng tắm, thì Ok. Nếu như lúc đang làm mà con em gái tôi tiến vào, cam đoan sẽ có ngày tôi mắc chứng lãnh cảm trong nhà tắm)
5. Vẽ tranh chân dung hắn. (Này khó à nha, tôi chỉ vẽ tranh tĩnh vật, không vẽ tranh chân dung, nhưng nếu hắn muốn thì tôi sẽ thử xem sao)

Ngược lại, hắn cũng đáp ứng những điều kiện tôi đưa ra:

1. Không được quên nấu cơm cho tôi. (Điều này không thành vấn đề, cơ hồ mỗi ngày hắn đều nấu cơm cho tôi mà)
2. Không được đe dọa tôi. (Điều này hơi khó nhưng hắn hức hắn sẽ cố gắng)
3. Không được đập vỡ đồ đạc trong nhà. (Cài này... Đôi khi kích động không kiềm chế được sức lực, hắn sẽ chú ý)
4. Khi tôi bảo ‘Không’ thì không được ép buộc tôi. (Điều này không được, nhưng hắn nói nếu như tôi muốn ép buộc hắn thì được, tôi cảm thấy trường hợp này khó xảy ra à nha)
5. Không được chửi tôi nữa. (Điều này hắn đồng ý ngay)

Cứ như vậy, quan hệ “bạn cùng phòng” của chúng tôi chính thức chấm dứt, bắt đầu cuộc sống đôi lứa chính thức bắt đầu. Vì thế, chúng tôi còn đặc biệt đi du lịch biển Nam 3 ngày. Trong 3 ngày này... Thật là tuyệt, kỹ thuật bơi lội của hắn rất tốt, còn tôi thì hoàn toàn ngược lại, không chịu xuống nước.

Ở chung được 1 tháng, tôi dẫn hắn đến phòng triển lãm bán tranh của tôi, bất ngờ phát hiện bức tranh vẽ

hồng lần nọ lại bán được giá cao, bạn tôi còn bảo tôi nên vẽ nhiều tranh trầu tượng. Tôi đổ mồ hôi hột, tại sao bức tranh vẽ hồng lại được yêu thích thế nhỉ, phải chăng vì không ai hiểu sao? Hay là năm nay lại có trào lưu thịnh hành phong cách Picasso? Khó trách những người vẽ tranh như Picasso lại có khả năng trở thành họa sĩ.

Đột nhiên, tôi hối hận với quyết định ngày xưa đã chọn theo học chuyên về trường phái ấn tượng chỉ vì tôi thích Monet.

Sau khi về, tôi nhờ Trần Đường mang hết những bức tranh hồng mà tôi “chưng cất” nhiều năm nay ra đưa hết cho bạn tôi. Mặc dù có vài bức tranh bạn tôi vứt sọc rác nhưng có vài bức được đáng giá cao, giúp tôi rủng rỉnh về tài chính. Không lẽ người ta thích những bức tranh vẽ hồng hoặc bức tranh chưa hoàn tất sao? Chẳng lẽ năm nay lưu hành mốt dạng dở? Hay là tôi chả có chút năng khiếu gì về trường phái ấn tượng?

Tôi suy tư một thời gian rồi đưa ra quyết định —— Tôi muốn thay đổi phong cách!

Tôi thực hiện yêu cầu của Trần Đường, vẽ một bức tranh chân dung hần, khóa thân.

Mới đầu Trần Đường không chịu, nhưng tôi chụp ảnh hần, còn thường vẽ kí họa.

Người chuyên vẽ tĩnh vật như tôi chuyển sang vẽ người nên cảm thấy không quen tay, nhưng tôi là ai cơ chứ, tôi được đào tạo mỹ thuật chính quy, đã hoạt động trong ngành 10 năm, là người kiếm cơm bằng việc vẽ tranh. Hơn nữa, dáng người Trần Đường rất đẹp, giống như tượng David ngày xưa tôi vẽ thường vẽ ở trường. Vì vậy, không có chuyện tôi không vẽ được.

Đến khi toàn bộ bức tranh của tôi ở phòng tranh của thằng bạn được bán hết, tôi mới sực nhớ ra rằng hơn nửa năm nay tôi chưa đưa thêm cho cậu ta bức nào, vì vậy cậu ta đích thân đến nhà tôi lấy tranh. Kết quả khi cậu ta vào phòng vẽ tranh chỉ thấy la liệt tranh và tranh với cùng một chủ đề, đó chính là tranh tôi vẽ Trần Đường. Mặc dù còn những chi tiết nhỏ chưa vẽ xong nhưng tổng thể đã khá quát được hết rồi.

Trong tranh hần mặc võ phục, đánh quyền trong vườn hoa. Ánh mặt trời chiếu sáng khu vườn, xuyên qua kẽ lá tạo những vệt lốm đốm trên nền đất, làm Trần Đường trông như diễn viên. Nhưng thần thái thư thả mà chuyên tâm cùng ánh mắt trầm ổn mà sắc bén lại làm cho người khác cảm nhận được một cỗ khí thế.

Vốn dĩ tôi muốn vẽ tranh khóa thân, nhưng hần nhất định không đồng ý, nhưng sau đó tôi ngẫm lại, lỡ khi tôi vẽ hần khóa thân lại hăng say vẽ thành một bức gọi tình thì phiền toái.

Trước kia tôi thường thắc mắc, vì sao có vài họa sĩ vẽ một bức tranh phải mất đến nửa năm, một năm hoặc thậm chí mười năm, mà tôi chỉ cần hai ba ngày. Đến khi tôi vẽ Trần Đường, mỗi ngày tôi vẽ được một bức, cùng hần ăn cơm cùng hần ngủ cùng hần tắm rửa, những đường nét cơ thể hần từ trên xuống dưới tôi nhớ rõ không thiếu một chi tiết nào. Tôi đã khắc sâu hình bóng hần vào tâm trí, đến nỗi đây là lần đầu tiên tôi không cần mẫu trước mặt vẫn có thể vẽ được. Dựa theo hình ảnh trong đầu mà vẽ lại Trần Đường giống như đúc.

Dĩ nhiên những hình ảnh trong đầu tôi được cắt gọt rồi mới vẽ ra, những bức tranh sau này Trần Đường rất thích. Còn muốn tôi thề rằng sau này muốn vẽ người chỉ có thể vẽ một mình hấn, không được tìm người khác, nếu không hấn sẽ không nấu cơm cho tôi còn đòi bạo cức tôi.

Được thôi, tôi sợ đói, sợ đau đớn. Hơn nữa thâm tâm tôi cũng không muốn vẽ người khác.

“Diệp à, cậu vẽ mấy bức này đẹp lắm, tôi có một người bạn là giám đốc một bảo tàng mỹ thuật rất lớn, cậu có muốn mang tranh đến đó triển lãm không, tôi cam đoan cậu có thể trở thành họa sĩ hạng nhất đấy.” Bạn tôi thuyết phục tôi.

Tôi cười đáp: “Không cần đâu, tôi là họa sĩ hạng hai hạng ba được rồi.”

Bây giờ tôi càng ngày càng thích Trần Đường, không muốn để lộ hấn với người khác —— dù là bức tranh cũng không được.

Nhưng đều tại Trần Đường, một lần hấn tham gia thi đấu võ thuật và giật đoạt giải quán quân Cúp XYZ, được phóng viên phỏng vấn. MC hỏi hấn có người yêu chưa, thế là hấn kể hết tuốt tuốt về tôi, cũng may hấn chỉ nói cùng người đó sống chung chứ không nói ra tên tôi.

Nhưng mà gia đình hấn cũng không phải ngồi không, ngay ngày hôm sau hấn trả lời phỏng vấn, gia đình hấn quyết chí đến giết sạch nhà tôi. Mới đầu khí thế hùng hổ nhưng khi vào nhà thì trầm mặc không ít. Sau đó ba hấn nói: “Thì ra A Đường thích dạng người như vậy làm vợ, có đôi nét giống mẹ nó hồi trẻ.”

Ba và hai em trai Trần Đường đều có tạng người giống hấn, nhưng em gái hấn thanh tú giống em gái tôi, có thể tưởng tượng rằng mẹ hấn khi còn trẻ cũng là một mỹ nữ đáng người thướt tha.

Chỉ là... Ba hấn nói... vợ? Không lẽ chỉ tôi? Không đúng, em gái tôi đang đứng bên cạnh tôi đây.

Hiểu lầm này thật trầm trọng... Em gái tôi nhảy ra giải thích với họ, nó khiến bọn họ hôn mê luôn, nó nắm tay tôi vô cùng kích động nói: “Thật tốt quá, cuối cùng em cũng có anh dâu rồi. Đại thần Đam Mỹ, ngài thật vĩ đại!”

Tôi , em gái à, làm sao mà đại thần Đam Mỹ của em lại vĩ đại như vậy.

19. Chương 19: Chương Cuối

Không biết có phải em gái tôi thích nhìn tôi cùng Trần Đường hòa hợp hay không, mà hai ba ngày lại chạy đến chỗ tôi đòi ăn, còn thường xuyên lên chạy vào chụp hình. Có một buổi tối nó lên vào phòng tôi chụp ảnh, bị Trần Đường quắp nó ra như quắp kẻ trộm, sau đó nó bất phóng túng nhưng vẫn thích chụp lên cảnh ân ái của tôi và Trần Đường.

Như hôm nay, nó vừa thưởng thức xong món salad trái cây Trần Đường làm, vừa nheo mắt nói: “Tiểu Đường Đường à, chúng ta kết hôn đi. Cho dù cậu thích nằm dưới cũng không sao, dù tôi không có cây côn như anh hai nhưng tôi có thể chơi nữ công nam thụ với cậu mà. Không phải đầu năm nay thịnh hành đạo cụ tình dục nơi đâu cũng có bán sao?”

Tôi nghe nó nói câu này quả là có luồng máu nóng trào lên muốn bay qua tát nó, trời ạ, có phải mấy năm nay tôi chiều chuộng nó quá không, vì vậy ngay cả chuyện nữ công nam thụ mà nó có thể nói được, hơn nữa nó còn làm ra vẻ quang minh chính đại đi chia rẽ tình cảm vợ chồng người khác.

Thật quá đáng, bác trai có thể nhịn nhưng bác gái thì không.

“Diệp Vô Hạ, trả chìa khóa nhà lại đây cho anh. Sau này nơi này không chào đón em nữa.” Mặt ta đầy hắc tuyến cảnh cáo Diệp Vô hạ.

“Diệp Vô Quý, anh thật quá đáng, năm xưa ba mẹ mất anh hứa sẽ chăm sóc em cả đời, bây giờ mới qua 10 năm mà anh đã hối hận rồi. Thấy sắc quên em a~~~~~” Em gái tôi bắt đầu mằn lặt nũng nịu đại pháp, ngay cả một giọt nước mắt cũng không chảy ra nhưng khóc la khản cổ chỉ trích tôi.

“Anh đồng ý chăm sóc em nhưng không có nghĩa để em tùy tiện xông vào chụp ảnh tụi anh ân ái.” Đối với chiêu trò của nó tôi thấy mãi thành quen. Từ nhỏ chúng tôi thường xuyên cãi vã, nhưng cãi xong thì cùng đánh rắm cùng cười.

“Hừ, nhà anh ở là hàng second-hand, xe cũng là second-hand, thậm chí cơ thể anh cũng N-hand rồi. Mà Tiểu Đường Đường nhà em trước khi đến với anh thì chưa qua tay ai cả, ở bên anh thật là uống phở. Bây giờ em vẫn còn là xử nữ đấy, vì vậy cậu ấy hợp với em nhất.”

“Hợp cái rắm, cho dù thân thể em còn xử nhưng tâm hồn em đã sớm mục rữa rồi. Đứa nào vừa mười mấy tuổi đã xem GV hả?”

Mặc dù miệng chúng tôi vẫn chửi bới không ngừng nhưng động tác tay cũng không ngừng nghỉ. Nó vẫn ăn salad của nó, tôi vẫn vẽ bức tranh của tôi. Mới đầu Trần Đường còn ở bên cạnh để giảng hòa nhưng sau đó hóa đồ dẫn, cuối cùng thì dứt khoát kiếm cớ đi chợ mua thức ăn để trốn mất.

Buổi tối, em gái tôi ăn chực cơm tối xong rót cuộc cũng chịu về, tôi và Trần Đường vội phóng ra cửa, bấm hết những ổ khóa vừa lắp vào cửa, để phòng ngừa việc nó quay trở lại. Sau đó chạy vào phòng kiểm tra một lượt xem nó có gắn trộm máy quay không dây hay thiết bị nghe lén hay không. Mỗi lần nó đến là y như điệp viên gắn thiết bị khắp nơi, nếu không tìm kỹ thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Sau đó chúng tôi phát hiện một máy quay không dây sau rèm cửa, dưới giường cũng tìm thấy hai thiết bị nghe lén.

Tôi cực kỳ đau đầu vì có em gái như vậy, nhưng Trần Đường cũng không khá khẩm hơn gì, vì em gái tôi đã mê hoặc được em gái hắn, con bé đó rảnh rỗi không có việc gì cũng thường qua đây lê la tán dóc.

Chúng tôi kiểm tra hết một lượt phòng ngủ và phòng tắm, đến khi chắc chắn mọi thứ đều ổn cả, Trần

Đường mới đi tắm, nhưng hấn không cho tôi tắm cùng. Xem ra hấn muốn dùng dụng cụ kia tẩy sạch sẽ nơi đó. Tôi vừa nghĩ đến cảnh hấn dùng dụng cụ súc ruột kia trong phòng tắm, dùng vật đó đưa vào trong hoa cúc, quả thật tôi có xúc động đập cửa vọt vào phòng tắm, đem hấn cạp cạp cạp rồi lại cạp cạp cạp. Tiếc rằng sức lực tôi quá yếu, nếu hấn phản kháng chỉ cần dùng một tay là KO tôi được rồi, đành chờ hấn ra là tốt nhất vậy.

Đến khi cả hai chúng tôi tắm rửa xong, hấn đã nằm trên giường mở chân chờ tôi rồi, tư thế cực kỳ mê người đó nha. Tôi lao đến nâng hông hấn lên, để hai chân hấn vòng qua thắt lưng tôi, sau đó bắt đầu đùa giỡn... Sai, nên làm chút tiền diễn đã.

Tôi rút ra được kết luận những lần trước phải làm nhiều hiệp như vậy là vì chúng tôi đều trực tiếp làm, thời gian của mỗi hiệp không dài, chính vì vậy muốn kéo dài thời gian mỗi hiệp chính là cần làm màn chuẩn bị cho thật kỹ.

Đến khi cả hai đạt được cao trào, tôi mệt đến nằm bò trên người hấn, một lát sau hấn rút chân này giờ đè lên chân tôi xuống, hai đùi tôi tê rần.

Hấn giúp tôi xoa chân vừa nói: “Thể lực của anh kém quá, mới chút vậy mà chân đã tê rồi.”

Tôi nói: “Rõ ràng là chân anh cường tráng quá mà, hơn nữa, tôi là nhược công, vậy thì sao?”

“Không sao, tôi muốn cùng anh làm một hiệp nữa.”

“Không được.”

“Nhưng tôi muốn.”

.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-nhuoc-cong-vay-thi-sao>